

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

כימי צאתך מארץ מצרים

אראנו נפלאות

בתודה לה' יתברך
על כל הניסים והנפלאות
ובבקשה לגאולה שלמה
בחסד וברחמים

יראו עינינו וישמח לבנו ותגל

נפשנו בישועתך באמת

באמר לציון מלך אלהיך

נו תגיד, ניצחנו?

צבי יחזקאלי מנסה לקלוט
מה קורה מסביב

אחרי 20 שנה
מדינת ישראל חוזרת
בתשובה לצפון
השומרון,
אבל האנשים
שבשטח לא חיכו לה

דבר כזה לא

קרה בממלכה

כבר 593 שנה!!

אורי צוקר תיעד

מקרוב: מנחת עני

בהמה - מה בה?
התוועדות עם הרב
שבתי סלבטיצקי

מי שמנקה מתנקה
ענבל אלחייאני

קחו תמר לממ"ד
מיכי יוספי

עולים
להר הזיתים
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

בניסן עתיזין להגאל

שבת מרוממת מול מקום המקדש

איש צדיק היה

57 שנים לפטירתו של

הרב אריה לזין זצ"ל

רב אסיי המחזרות | ט' בניסן תשכ"ד

הרב בנג'י לזין

יביא סיפורים מכלי ראשון
על סבו הרב אריה לזין

ט' - י' בניסן

תשפ"ו (27-28 למרץ)

במלון שבוע הקשתות על הר הזיתים

אירוח שישי-שבת
כרשת צו

שבת
הגזול

יום שישי - סיורים | שיחות מרתקות | ארוחת צהריים קלה | תפילות בסגנון קרליבך מול הר הבית

עונג שבת עם עופר וינטר, רבנים, לוחמים, פצועי צה"ל ומשפחות שכולות

שבת - תפילות מרגשות מול הר הבית | קידוש חגיגי | שיחות, מפגשים, סיורים וסעודות כיד המלך | מוצ"ש - הבדלה מוזיקאלית

ישראל פרנס

הזמר החסידי, שיביא סיפורים
בלעדיים מחצרות האדמורים

הרב הראל קצין

סא"ל במיל', משרת ביחידה מיוחדת
רב ביישיבת שדרות

הרב מאיר גולדווינט

איש ירושלים, ראש ישיבה
'בישיבה יוניברסיטי'

תא"ל במיל. עופר וינטר

מח"ט גבעתי, מפקד עוצבת האש
ומפקד החטיבה הצפונית ברצועה

קרן אביה

לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

חונטת:בוא

למלא
את החלל

הסעות בהרשמה מראש | מס' החדרים מוגבל | פנסיון מלא | כשרות מהודרת | צוות שומר שבת

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

סדר עדיפויות

© פרסומי ישראל

השנה, גם בעקבות המלחמה, אלפי משפחות בישראל
נאלצות לבחור בין סדר החג לבין סדרי החיים הבסיסיים ביותר!
תרמו לפעמונים ובכך תעניקו למשפחות
ליווי מקצועי לחירות כלכלית ומענק מיוחד לסיוע בהוצאות החג.

פעמונים
אתכם גם בשעת חירום

קמחא דפסחא נותנים דרך פעמונים
paamonim.org • 1-800-35-10-12

שהיה נכה, וציבא ניצל זאת כדי לסכסך ביניהם. אבל ברגעי המשבר דוד חש שגם מי שהוא היטיב עמו כל כך – מאכזב אותו. כל האדם כוזב.

מה שמיוחד בדברי דוד הוא שכל הדברים הללו נאמרים מתוך הוודיה. הפסוקים הללו נמצאים בפרקי ההלל, כאשר דוד כבר מסתכל אחורה על הדרך שעבר. דוד הוא אמן גדול בדיבור עם הקדוש ברוך הוא. הוא גם מדבר עם ריבונו של עולם, גם עם נפשו, וגם משתף אותנו בכל מה שעבר עליו – לא רק ברגעי האור, אלא גם ברגעי הבלבול והכאב. וכך הוא מחזק אותנו מניסיונו: לפעמים הדברים הולכים כפי שרצינו, ולפעמים לא. לפעמים יש בהירות ושמחה, ולפעמים הסתרה גדולה. אבל המסר של דוד לכל קוראי התהילים הוא ברור: גם בזמני שמחה וגם בזמני מצוקה – נצח ישראל לא ישקר, גם אם מה שנראה לעינינו או החדשות ששמענו אינם כמו שחשבנו.

עם סגולה

בזמנים האלה, כאשר כולנו עוברים אתגרים כלליים ואישיים, חשוב לזכור שלא כולם חווים זאת באותה צורה. יש מי שעובר אותם בשלווה יחסית, ויש מי שמרגיש פחדים וחרדות. ליקטתי בשבילנו מספר המידות של רבי נחמן מברסלב כמה עצות מעניינות לזמנים כאלה.

אחת מהן פשוטה ומפתיעה: תמרים מבטלים הדאגה. אפשר לקחת תמר, לברך עליו בכוונה, ולאכול באמונה פשוטה בדברי חכמים. לפעמים דווקא פעולה קטנה ופשוטה יכולה להביא מנוחה לנפש.

עוד אומר רבי נחמן: אור הנר סגולה לפחד. טוב להדליק נר בבית, ביום או בלילה, ואפשר תמיד להקדיש זאת לכבוד אחד הצדיקים. האור מסמל גם משהו עמוק יותר, כפי שרבי נחמן מוסיף במקום אחר: הנר מכניע שליטת הקליפות. הקליפות הן אמנם מושג קבלי, אבל המשמעות הפשוטה היא שלפעמים אדם רואה רק את הצד החיצוני של המציאות, בהתאם לחדשות וכדומה – ואז הוא נתפס בקליפה. ואילו האור מזכיר שיש גם עומק ופנימיות.

עוד עצה: מי שיש לו פחדים – יזמר זמר של שמחה. אפשר אם כן לשים מוזיקה שמחה בפלייליסט, או לשיר שיר שמח בעצמנו.

ועצה אחרונה להיום: סגולה לבטל הפחד – לזכור אברהם אבינו ואת כל מאורעותיו. להזכיר לעצמנו את ניסיונותיו של אברהם אבינו ואת האמונה שעברה ממנו אלינו.

ככה נראית שיחה יפה

נחזור אל דוד המלך שמלמד אותנו דרך מיוחדת של תפילה והתבודדות. כאשר מדברים עם ריבונו של עולם, אפשר גם לדבר עם עצמנו – עם הנפש, ואפילו עם הילד הפנימי שבתוכנו. דוד אומר לנפשו: את יכולה לחזור אל השקט שלך ולזכור שה' גומל עלינו טוב בכל מצב. תראי כמה ה' עזר לך – הציל אותך מן המוות, מן הדמעות ומן הדחייה, גם כשהיו ימים שבהם הרגשת שכל אדם כוזב. יש כאן תנועה יפה של שיח: פעם אל הקדוש ברוך הוא, פעם אל הנפש, ושוב אל ריבונו של עולם. זו שיחה כנה, פתוחה ואמיתית, ובסופו של דבר המסר ברור: גם בזמנים של הסתרה וגם בזמנים של גילוי – ה' גומל עלינו טוב. ולכן כל אחד יכול לומר לעצמו: שובי נפשי למנוחי.

לחיים, חברים יקרים. הדברים מוקדשים במיוחד לכל מי שנפשו עוברת טלטלות – שיסכים לפתוח את הלב ולקבל את דברי הנחמה הללו, ולזכור שגם בתוך הדרך המפותלת – יד ה' מלווה אותנו תמיד. לחיים.

שלום חברים. בימים אלה, כשהלב מתרגש מכל הפלאות שמתרחשות מסביב, ובמקביל עדיין אנחנו חוסים בצילים של הממ"דים למיניהם, חשבת להתוועד איתכם על דברי דוד המלך שאומר בתהילים: "שובי נפשי למנוחי כי ה' גמל עלייכי". כלומר, בתוך הזמנים של הטרדות, הפחדים והטלטלות שהוא חווה, דוד פונה אל נפשו ואומר לה: את יכולה לחזור אל מנוחתך, כי למרות כל מה שעבר עליך ה' היטיב איתך.

דוד ממשיך ומשתף: "כי חילצת נפשי ממוות". אין הכוונה רק לכך שלא מתתי. במקרא המילה "נפש" יכולה לבטא גם רצון. כלומר, לפעמים אדם מגיע למצב שבו העניינים בחייו משתבשים כל כך, עד שהוא מרגיש שאין לו כוח להמשיך. הוא מעדיף לפרוש לגמרי מהחיים. הוא רוצה למות, ולכן הוא כל כך זקוק לחילוף.

יש שלוש דוגמאות לכך בתנ"ך. יונה הנביא מבקש את נפשו למות, אליהו הנביא מבקש את נפשו למות, וגם משה רבנו אומר "הרגני נא הרוג". המשותף לכולם הוא רצון עמוק לשליחותם תצליח, וממנו נובע הכאב הגדול כשהמציאות נראית הפוכה. כמובן, אנחנו לא מדמים את עצמנו ליונה, אליהו או משה, אבל יש כאן לימוד חשוב: התחושה הזו שצוּעקת לפעמים בתוכנו: אם אינני מצליח בשליחותי, למה אני כאן?! – היא תחושה אנושית וטבעית. מי שחווה אותה נמצא בחברה טובה של דמויות גדולות.

ובכל זאת, מהו המענה למצב הנפשי הלא פשוט הזה? ובכן, אנחנו יודעים את האמת המסתכמת במילים "נצח ישראל לא ישקר". לקדוש ברוך הוא יש תוכניות משלו. לפעמים הדברים מתקדמים בדיוק כפי שרצינו, ולפעמים הם מתעכבים, מסתתרים או נראים הפוכים מן הציפיות שלנו. אבל דבר אמיתי ונצחי לא משקר. בסוף האמת תצא לאור ונראה את הפרי הטוב של עצמנו.

היכן ההבטחות?

דוד ממשיך ואומר: "כי חילצת נפשי ממוות, את עיני מן דמעה, את רגלי מדחי". כלומר, הייתה לי תקופה בה הרצון למות הופיע אצלי – וה' הציל אותי ממנו. היו לי זמנים של דמעות רבות, של צער מתמשך – אנחנו יודעים מעט מסערת חייו של דוד – וגם מהם ניצלת. היו מקומות שאליהם הגעתי ודחו אותי, ואתה – ריבונו של עולם – היית שם בשבילי.

ואז הוא מוסיף ומשתף: "האמת כי אדבר – אני עניתי מאד". "עניתי" הוא מלשון עוני ומצוקה, והפסוק יכול להתפרש כך: הייתי במצוקה כה גדולה, עד שהאמתני גם לדברי הייאוש שאמרתי.

נוסף על כך – ממשך דוד – איבדתי את האמון בבני אדם. "אני אמרתי בחפזי כל האדם כוזב". מי הן אותן דמויות שדוד אומר שגם בהן הוא לא יכול לבטוח? מסופר שבאירועים מסוימים דוד חש אכזבה גם מדמויות קרובות אליו. אחת מהן היא שמואל הנביא שמשח אותו למלך בשם ה', וכאשר דוד ברח מירושלים במרד אבשלום היה נראה לו שהמלוכה שלו עומדת ליפול וכל המשיחה חסרת משמעות. ברגעים מטלטלים כאלה, גם הבטחות גדולות נראות שכביכול אינן מתקיימות.

דמות נוספת, פחות מפורסמת, היא של מפיבושת בן יהונתן, חברו הטוב של דוד. אחרי שיהונתן נהרג בקרב בגלבו, דוד רצה לגמול חסד עם בית יהונתן והזמין את מפיבושת בנו, שהיה נכה, להיות מאוכלי שולחנו. אך בזמן מרד אבשלום סיפר ציבא, עבדו של מפיבושת, שקר כאילו מפיבושת מקווה שדוד ייפול והמלוכה תחזור לבית שאול סבו. רק אחר כך התברר שזה היה שקר גמור. מפיבושת כלל לא יכול היה לצאת אל דוד מפני

**רק בבית התבשיל:
סעודות ליל הסדר וחג הפסח חמות
ומהודרות, לאלפי משפחות וילדים רעבים!**

כדי שהם לא ידלגו על שולחן עורך!

**ה'שולחן עורך'
שלהם
תלוי בק...!**

**עם הקמחא
דפסחא שלך,
'בית התבשיל' מעניק בשליחותך
סעודות חג וליל הסדר
מהודרות ומשמחות
לעניים ולאלפי משפחות
וילדים רעבים**

סעודות לשבעת ימי החג		במסלול לביית	בחדר אוכל	
₪ 950	נזקק לכל חג הפסח	₪ 118	₪ 98	סעודת ליל הסדר
₪ 980	שולחן ליל הסדר בחדר האוכל	₪ 176	₪ 156	סעודת החג הראשון
₪ 1560	שולחן לחג הראשון בחדר האוכל	₪ 716		משפחה ליל הסדר
₪ 5700	משפחה לכל החג הפסח	₪ 68	₪ 58	סעודת חוה"מ

תרום עכשיו ותזכה לסדר פסח למשפחה רעבה

1800-350-535

לתרומות באתר: www.bhi.org.il

**בית
התבשיל**
שלא ישאר יהודי רעב

“א’ זעירא”

ניצחון!

לא קל להפקד באירוע הזה, ביום ובליילה, כשאתה מצטופף עם שמונה ילדים בממ"ד, ולפעמים חוסר הנוחות והבלבול גורמים לנו לשכוח את מה שחשוב באמת.

מה קורה באמת? יש קרב גדול בעולם, ולא רק של איראן מול ארצות הברית. זה קרב על הרוח. זה הקרב שלנו כיהודים על הייעוד שלנו, על המטרה שלנו, על החלום שלנו. כשאני מנסה להסביר לעצמי במה אני יכול להתחזק בימים הללו, זה רק בסיפור של האמונה. להאמין שהטוב נמצא בצד שלנו, שהטוב יגיע, ושבעצם אנחנו עטופים בטוב.

בכל מקום אתה שומע סיפורי השגחה שאי אפשר לקלוט. באמת, אם יהודי היה יודע מה קורה עכשיו בעולם, בכל החמ"לים, בבור בקריה, בקוקפיט של המטוסים – הוא היה נפעם. נכון, יש איזה רגע שאתה יכול להגיד: כן, נו, זה זה"ל. אבל אז אתה מתפכח ואומר לעצמך: רגע, יש השגחה, יש השם יתברך, אני יהודי, אני מושגח, אני חלק מסיפור גדול שעכשיו מחבר בין נקודות בצורה לא נתפסת. את זה אני מזכיר לעצמי בסוף יום – לראות את החיך של ההשגחה. אמנם אנחנו עכשיו תוקפים, אנחנו לא חסרי אונים, אבל עדיין אנחנו קטנים בתוך משחק גדול של משהו שמנהיג אותנו ואת העולם, והוא לוקח אותנו לאט-לאט אל הטוב. צריך רק לפקוח עיניים ולראות את הדבר העצום הזה שנקרא עם ישראל וארץ ישראל.

השאלה שכולם שואלים אותי לאחרונה היא: "נו תגיד, אנחנו מנצחים? מה, עברו כבר שבועיים..." ובכן, קודם כל, חברים, מה זה שבועיים בהיסטוריה? כלום. העניין הוא היסטורי. ותהליכים גדולים לפעמים אורכים זמן. אנחנו עם של זמן. נכון, במציאות ימינו כפי שמכתיב הוואטסאפ, הכל מתקצר. אבל מצד שני, בממד הרוחני, וגם בתהליכים של ההיסטוריה, דברים גדולים צריכים את הזמן שלהם.

הבא להיטהר – אומרים לו: המתן... "אבנים שחקו מים", אמר רבי עקיבא. עוד טיפה, ועוד טיפה, והדברים קורים. זה מאוד מתאים למה שקורה עכשיו. אל לנו לראות את זה כתהליך של זבנג וגמרנו, כי תהליכים אמיתיים מתרחשים בעיקר מתחת לפני הקרקע.

שאל אותי משהו היום: "תגיד, ניצחנו?" אמרתי לו: "כן, ודאי. אתה יודע מתי הייתה ההכרזה שניצחנו? – עצם היציאה למלחמה היא ניצחון. מה זה ניצחון? שאתה מצליח להתגבר על מכשול שהיה לך קודם לכן, על החשש מאיראן, או לא משנה מה. נכון, זה עדיין לא תמונה של דגל ישראל על הפרלמנט האיראני, אבל זה בדרך וזה יקרה. תהליכים שמתחילים בניצחונות קטנים מובילים בסוף לניצחון גדול."

המשכתי ואמרתי: "אגיד לך יותר מזה: מי באמת ניצח? היהדות ניצחה. הרוח ניצחה. האמונה ניצחה. החיבור הזה בין כל חלקי עם ישראל, ההתעוררות מהתרדמת, ההבנה שאנחנו קמים לגורלנו, הניסים שקורים בשמיים, מה זה אם לא ניצחון? איך רבי נחמן אמר? ניצחתי ואנצח."

איך זה קשור לחודש ניסן? כי זה הייחוד של העם שלנו. יצאנו מצרים וזכינו לחירות, קיבלנו את הנשמה, ואיתה את היכולת להתעלות מעל כל שעבוד שהוא. אין לנו מחסום, יש לנו כוח שמחובר למעלה מעלה. מה שקורה עכשיו בתדר הזה של הממ"דים והמלחמה זה החיבור בינינו לשמים ובינינו לבין אחינו ואחיותינו – מי שהם וכמו שהם. ליהודי כואב שאח שלו יושב בממ"ד או נפגע מטיל. כואב לו שיהודי תקוע בחוף לארץ. כואב לו שיהודי לא מבצע את הייעוד שלו. זו ההתקלות של ויקהל-פקודי מהשבוע שעבר. זה החיבור בין יהודים לקהילה אחת סביב הנשמה, סביב הסיפור המכונן שלנו – יציאת מצרים.

בקרב נצא מכל המצרים למיניהם. אנחנו בתקופה משמעותית שלא ניתן לתאר, מה שעברנו מאז שבת זכור כשמחינו את עמלק וכשקראנו את המגילה בפורים – עד ליל הסדר שנזכה לשבת כבני חורין. וכשנשיר "והיא שעמדה... שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם" לא נצטרך הסברים. אנחנו כבר קמים לגורלנו, בעזרת ה'.

איך יתכן שמשא הכבד לשני אנשים, יהיה קל לאיש אחד? איך משא הכבד לשישים ריבוא עם ישראל, יהיה קל ליחיד?

אבל כך היה, אומרים חז"ל, כשעמדו ישראל לפני הר סיני. כשמעו את קול ה' המדבר אליהם, אמרו: "למה נמות?", אם נוסיף עוד לשמוע את קול ה', נמות. עבור עם ישראל קול ה' הוא משא כבד הגורם להרגשת מוות. אבל משה רבינו, עבורו קול ה' הוא ביטוי של חיים, הוא זה המחיה אותו. לכן, אומר המדרש, ה' קורא רק למשה: "ויקרא אל משה", ורש"י מדגיש שקריאה זו לשון חיבה. ה' משמיע את קולו בחיבה רק למי שבשבילו קול ה' הוא חדרוה של חיים.

המדרש מעלה פה שאלה אמיתית: מתי קול ה' הופך עבורנו להיות כבד, גורם לנו מתח וכיווץ, וממית משהו בתוכנו. ומתי קול ה' יכול להחיות אותנו.

כשאומרים ישראל נעשה ונשמע, הם רוצים לשמוע את קול ה', אבל בפועל כשזה קורה, הם נרתעים, מפחדים, זה כבד עליהם. יש כאן תחושה מוכרת של רצון לשמוע את דבר ה', לקבל הנחיה, לימוד, הדרכה, אבל בפועל בזמן אמת, לפעמים אדם מרגיש צורך לסגת, לזוז אחורה. בעצם לא, בעצם זה מרגיש גדול מדי...

משה רבינו היה עוסק כל ימיו להקל מעל העם את כובד המשא. ר' נחמן אומר שבזה התבטאה מנהיגותו, רחמנותו כמנהיג. כשמשה רבינו היה יושב לשפוט את העם מן הבוקר עד הערב, הוא הרגיש שהעם בא אליו לא רק כדי לקבל פסק הלכה, אלא בא כי כבד לו. כל אחד שהגיע הביא איתו סיפור חיים, צרה שמכבידה עליו, עומס שישב על כתפיו. בעצם העם בא לבקש עזרה ממה שישא את המשא הכבד הזה. ומשה רבינו אכן נענה לבקשה. הוא הביא לכל אחד את קול ה' בצורה כזו שלא תכביד עליו. שירגיש שליפה, המשא הוקל מעליו. ולא, שנוסף לצרה שגם ככה מכבידה, נוסף גם קול ה' שהופך את הכל לעוד יותר כבד. למשה רבינו הייתה יכולת לעשות את הכל קל יותר.

מנין הייתה למשה היכולת להקל את כובד המשא? אולי נוכל לחזור לזמן בניית המשכן. כשסיימו להכין את המשכן לחלקיו השונים, לא היו יכולים להקימו, והמשכן נשאר מונח כאוסף פריטים שונים שאינם עולים לאחדות אחת. באו בני ישראל למשה וביקשו עזרה, ורש"י מתאר איך משה חשש שלא יוכל להקים את המשכן מכובד הקרשים. אלא שאז אמר לו ה': "עסוק אתה בידך, נראה כמקימו, והוא נזקף וקם מאליו". משה רבינו הבין שהוא רק עוסק, הוא לא המקים, לא עליו מוטל הכובד, לא על כתפיו מוטל לשאת את כבדות החיים, הוא רק עוסק. הוא לא הבונה, הוא רק מתעסק בבניית החיים. הוא לא המרים, הוא רק מתעסק בלהרים את החיים גבוה יותר, והשאר כבר יגיע בעזרתו יתברך.

משה המתעסק, בלי שום יומרה מכבידה, הולך ונעשה קטן מרגע לרגע, כאותה "אלף זעירא". ככל שהוא רק מתעסק, הוא נעשה קטן יותר, עניו יותר, בטל יותר. וככל שהוא זעיר יותר, הוא זוכה שקולו של ה' יהיה מכונן ודוקא אליו. "ויקרא אל משה".

אפיית

מצות

באתרי מורשת

משרד המורשת, קמ"ט ארכאולוגיה והמועצה לשימור אתרי מורשת בישראל -
מזמינים אתכם לחוויה היסטורית לקראת פסח

סיוורים
מודרכים

אפיית
מצות כשרות

פעילויות
לכל המשפחה

ד' בניסן - יא' ניסן

22-29.3 // 2026

20:00-15:00

אפרים
והרשמה:

מחיר כניסה: 10 ש"ח למשתתף בודד | 25 ש"ח לכרטיס משפחתי (משפחה גרעינית) עד 7 אנשים //
משגיח כשרות במקום // אפיית המצות תתקיים בהתאם להנחיות פיקוד העורף, בצמוד למרחב מוגן
// מספר המקומות מוגבל //

לב בסל

”ונפש כי תקריב”
לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא
במנחה,
מי דרכו להתנדב מנחה? עני!
אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב
נפשו.
(רש"י)

”נציגי המחוז הצפוני מגישים בהכנעה
שלוש זכרות חדשות לגן החיות המלכותי”
”המתנה מתקבלת בברכה, להכניס
לרשומות המלכותיות ולהוריד 1.5% במיסים
לכל המחוז הצפוני במשך השנה הקרובה.”
הנציגים השתחוו עמוקות והמלך הבליע
פיהוק, נשארו לו רק עוד 337 משלחות
רשמיות כדי לסיים את חגיגות יום ההולדת
המלכותי שלו. כל שנה מחדש הטקס
המיותר הזה חוזר על עצמו עם המון מתנות
(די מיותרות למען האמת), הרבה פרצופים
רציניים מדי, ופחות מדי כנות.

אין מה להגיד, אבא שלו בהחלט הזהיר אותו מראש שלהיות
מלך זו לא אטרקציה, בטח לא חברתית. רוב האנשים שנמצאים
מסביבך הם או חנפנים או שקרנים או גם וגם, רובם המוחלט
שמחים להיות לידך כל עוד אתה בעמדה של כוח, מעטים מאוד
היו נשארם באזור אם לא היית מלך.

ככה יוצא שכל יום הולדת מגיעות עוד ועוד משלחות שמתחרות
ביניהן בתחרות די מטופשת של המתנה המקורית, היוקרתית
והבומבסטית ביותר. זה מתחיל בזכרות הלא יעילות האלו (הוא
מבקר בגן החיות המלכותי פעם בשנה לביקור רשמי כפוי שהוכנס
לספר החוקים לפני 287 שנים בגלל איזה נמר סיבירי שברח מאחד
מהלובים, וגם אז לא מעניינות אותו הזכרות), ועוד אין לדעת
איפה זה ייגמר (שנה אחת צי מטוסים ריסס את השמים בצבעים
שיצרו את הדיוקן שלו. זה היה חביב עד שכל הצבע ירד ישר על
הארמון. עובדי התחזוקה עבדו אחר כך שבועות לתקן את הנזק).

בתוך כל הבלגאן הזה חסר לו משהו. אף פעם, אבל ממש אף
פעם, אף אחד לא העלה על דעתו לשאול אותו מה הוא היה רוצה
ליום ההולדת. והיה עוד משהו. לכל המתנות האלו לא נכנס קמצוץ
יחס אישי, או ביטוי של רגש כלשהו. המשלחות עטו ארשת רצינית
ומכובדת, הגיעו עם הבגדים היפים ביותר שלהם, מסרו את המתנות
ברשמיות מלווה בנוסח המקובל והלכו להם מתנשפים בהקלה. הם
פשוט רצו להיות אחרי האירוע המלחיץ הזה, והאירוע המלחיץ הזה
היה להיפגש איתו. הוא היה המלחיץ הזה. והמסקנה המתבקשת
הייתה שהם מביאים מתנות, אבל ממש לא אכפת להם ממנו.

”המשלחת מאזור הנהר!” הכריזו הכרוז, וקטע את ההרהורים
המבאסים והמתסכלים של המלך. אין מה לעשות, חגיגות יום
ההולדת המלכותי הן מהטקסים העתיקים בממלכה, והמעיקים יש
לומר. בלילה, כשהוא עם עצמו, הוא יוכל להמשיך להתבאס בשקט.

קולות נסערים מהטרקלין הסמוך משכו את תשומת לבו. נשמע
שמהו מעניין קורה שם. אם הוא רק היה יכול לרדת מהכיסא
המלכותי וללכת לראות את האקשן, אבל המשלחת של אגודת
הנגרים המלכותית ניסתה להמשיך בנוסח הרשמי, והוא נאלץ
להתנהג כאילו לא קורה שום דבר חריג.

בס"ד

ספריית 'משעול'

במבצע פסח ענק

ספרי הרבנית ד"ר חנה קטן - 2 ספרים ב-100 ₪ בלבד!

משלוחים
לנקודות
מסירה / לוקרים
20 ₪ בלבד!
שליח עד הבית
39 ₪ בלבד!

לרכישה התקשרו למוקד:
08-9276664
או כתבו ברשת
'ספריית משעול'
www.machonso.org
machonso@gmail.com

התביישתי בסל הקטן שלי, אבל ידעתי שאין לי יותר מזה, זה כל מה שיש לי לתת להוד מלכותו, ולכן התגברתי על הבושה והחלטתי להביא את המתנה הצנועה שלי בכל זאת.

באמת שלא העליתי על דעתי שהחוק אוסר עליי להביא מתנה פרטית. אבל כשהאדון הנכבד שעומד לידי הסב את תשומת לבי לעובדה שהמתנה שלי לא תזכה להגיע לידיי של המלך לא יכולתי לעצור את עצמי. ברור היה לי שהוד מלכותו רחום וחנון ובטוב לבו יסכים לקבל גם את הסל הקטן שלי.

אם גרמתי להוד מלכותו איזו עוגמת נפש, אפילו הקטנה ביותר, לא לזאת הייתה כוונתי ואני מבקש את סליחתו של הוד מלכותו."

ואז קרה משהו שעוד לא קרה בממלכה - המלך פשוט פרץ בבכי. ביום הזה נרשמו כל כך הרבה תקדימים שעוד לא היו בממלכה, כך שהעובדה שהמלך בכה בציבור רק נוספה לרשימת החריגות. "מעולם, בכל ימות הממלכה, לא הוגשה מתנה משמחת, אהובה ורצויה כמו המתנה שלך. זה לא רק הסל, ולא רק המכתבים - הלב שלך נמצא שם!"

כמה דקות אחר כך, כשההתרחשות לא נגמרה והקולות רק הלכו וגברו באופן שלא נתן אפשרות לטקס להתקדם במסלול הרגיל שלו, הוא קיבל החלטה נחושה שחרגה לחלוטין מכל כללי הטקס. "תכניסו לכאן מיד את מי שצועק שם".

כולם החווירו. דבר כזה לא קרה ב-593 השנים האחרונות (סבא של סבא של סבא של סבא של סבא של ביקש פעם טישיו באמצע הטקס והאירוע תועד ברשומות המלכותיות). כולם הבינו שההשלכות של ההתייחסות האישית שלו לאירוע לא הולכות להיגמר טוב, והם היו אחוזי חרדה מהתרחישים האפשריים. נימה של עצבות נכנסה לו ללב, הם מפחדים ממנו. מבחינתם הוא לא בן אדם, הוא שליט עריץ שהחיים והמוות שלהם נתונים בידי (מה שנכון). לא היה שם מישהו שראה אותו כפי שהוא, התדמית של השליט העריץ כל כך לא התאימה לו. דקה אחר כך עמדו שם חמישה עשר אנשים: מנהל הטקסים המלכותי, מישהו לא מוכר וסביבם שלושה עשר שומרים שדאגו שאף אחד לא עושה תנועה לא נכונה באזור של המלך. מנהל הטקסים המלכותי היה אדם נעים הליכות שהמלך חיבב באופן אישי, שבאופן מפתיע הפך לנוקשה באופן קיצוני בכל מה שקשור לכללי הטקס.

"הוד מלכותו, האדם הזה הופיע באופן פרטי וביקש להיכנס לרשימת מגישי המתנות. כפי שהוד מלכותו יודע סעיף 127648/898 קובע במפורש שהגשת מתנות בחגיגות יום ההולדת המלכותית מתאפשרת רק למשלחות הקבועות, וקיים תהליך מסודר שאורך בין חמש לעשר שנים כדי להיכנס באופן רשמי לרשימת המשלחות. מעולם, ואני מדגיש, מעולם לא התאפשר לאדם פרטי להגיש מתנה למלך".

זה כמובן היה נכון, והמלך ידע זאת היטב. המלך גם ידע מה ספר החוקים מצפה ממנו, ובכל זאת משהו בהופעה של האדם הזה גרם לו לחרוג מכל הכללים. "אתה יכול להסביר לי מה גרם לך להתנהג ככה?"

מנהל הטקסים המלכותי כמעט התעלף, וכמוהו עוד חמישה שרים שעמדו שם בהיכל המלכותי. זו הייתה חריגה בוטה מהטקס.

"כן הוד מלכותו. כמו שהוד מלכותו רואה אני לא מגיע מהאזורים העשירים בממלכה, אנחנו מאזור העמקים וכמה דורות אחורה מתפרנסים מחקלאות. אבא שלי היה חקלאי פשוט, אבל נתין נאמן. מאז שאני זוכר את עצמי אבא שלי דיבר איתנו על הוד מלכותו. הוא סיפר לנו באריכות באיזה מלך טוב זכינו, כמה אנחנו צריכים להודות כל יום על הזכות להיות נתינים של הוד מלכותו, ועל המחויבות לעבוד את המלך הכי טוב שאפשר.

כל הילדות רק חיכיתי ליום שגם אני אזכה לעבוד בשדה ולגדל תוצרת חקלאית שתועיל לממלכה של הוד מלכותו, ולא היה מאושר ממני ביום שאבא הכניס אותי לעבודה. לפני חמש שנים אבא נפטר והשדה עברה לאחירייתי לפי החוק המלכותי. מאז שהפכתי לבעלים של השדה כל הזמן חשבתי איך אני יכול לשמח את הוד מלכותו יותר ממה שאני כבר עושה, ולפני ארבע שנים עלה לי רעיון נפלא. בחלקה הטובה ביותר הכשרתי שטח ועליו גידלתי את הגידולים היפים ביותר, השקעתי בהם את נשמת, שמרתי עליהם, חשבתי עליהם בימים ובלילות ורק חיכיתי ליום בו תהיה תוצרת ראויה להוד מלכותו. ביום שהגידולים הבשילו לבשתי בגדי חג וירדתי עם הילדים לאסוף את התוצרת המובחרת, הנחנו אותה בסל מיוחד שאשתי קלעה בעצמה לכבוד הוד מלכותו, הוספנו מכתבים אישיים שמביעים רק מעט מן המעט ממה שאנחנו מרגישים כלפי הוד מלכותו, ונסעתי את כל הדרך בזריות כדי לזכות להביא את הסל בעצמי להוד מלכותו ביום ההולדת המלכותי, שהוא יום חג בשבילנו.

ברגע שהגעתי לארמון וראיתי את כל המתנות המיוחדות והמושקעות שכל המשלחות הביאו

— "אין לך בן חורין אלא החי בביטחון בבורא עולם - תכלית הצדק והטוב" הרבי מלובניץ

בוקר הכנה לחג הפסח

והיכרות
עם מדרשת
מעיינותיך

רנה שפירא

הרב יובל מיטלמן

הרב שניאור אשכנזי

הרב אברהם אבן ישראל

במהלך היום יתקיימו ראיונות אישיים להרשמה למדרשה

יום שני ה' ניסן | 11:00-15:00

מדרשת מעיינותיך יפו 51 ירושלים

בואי בשמחה

להרשמה <

מדרשת מעיינותיך המרכז הירושלמי לע"נ רחל בת נתן ומיכל בן נאים שיחי

תפריט

יהושע מילר

מחשבות לפרשת השבוע

מתורת הבעש"ט

להכין את המוחין

מכוון לה' (בהתאם להסברים השונים שמופיעים בראשונים בנוגע להבאת עולה), ולא מכל מיני סיבות חיצוניות.

בכל אופן, המשנה לא ממש עוזרת לנו בנוגע לשאלה איזה בעל חיים להביא. לפי המשנה - זה לא משנה. אז איך מחליטים? למה בכלל יש הרבה אפשרויות אם זה לא משנה?

הרבה דרכים אל המקום

העיקרון של המשנה, עם הקושי שהיא מעוררת, מתגלגל גם להלכה היומיומית. הטור (ובדומה לו פסק השולחן ערוך) בתחילת אורח חיים מתאר את תחילת היום, מאיך שיהודי קם בבוקר ועד לתחילת פסוקי דזמרה. בנוגע לתחנונים שלפני התפילה, הוא מציין: "ויפיל תחינתו לפני המקום, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו בתחנונו, כי טוב מעט בכוונה מהרבות בהם שלא בכוונה". הט"ז (רבי דוד הלוי סגל) כאן מקשה על השולחן ערוך, על הטור שעליו התבסס, על הגמרא, ובעומק - גם על התורה. הרי כל עוד יש לב מכוון לה', זה לא משנה מה עושים! "... וקשה ממה נפשך - אי מיירי [מדובר] תחילה במרבה [בתחנונים] בכוונה, למה ישוה עם הממעיע?...". כלומר, אם שניהם בכוונה, האם המרבה בכוונה שווה לממעיע בכוונה?

שאלה זו מתעצמת נוכח העובדה שהסוגיה הזאת במנחות היא האחרונה במסכת. אצבע בעין. כאילו לומר לכל מי שטרח והגיע עד לכאן - רק שתדע שהעיקר הוא הלב המכוון, כל הפרטים פחות חשובים. הבעל שם טוב הקדוש, שפעל כמה שנה אחרי שהט"ז כתב את ספרו, ואף הוא במזרח אוקראינה, עונה תשובה שמתכתבת עם התשובה של הט"ז (שלא נביא כאן):

שמעתי ממורי ז"ל: כי יש צריך להתחזק תחלה קודם התפלה, כדי שיהיו לו מוחין להתפלל בלי מחשבה זרה על כל פנים, או בדבקות, והוא על ידי מזמורים או תורה שיתעסק תחלה ומתוך כך הוא עומד להתפלל מתוך דברי תורה, שיש לו מוחין. ויש שאם ירבה במזמורים או תורה קודם התפלה לא יהיו לו מוחין לתפלה, וזהו שאמרו (מנחות דף ק"י) "אחד המרבה ואחד הממעיע ובלבד שיכוין לבו לשם שמים" שיהיו לו מוחין בתפלה, וסרה קושיית הט"ז [או"ח א: ג]... "אחד המרבה ואחד הממעיע... למה שוין במכוון", וביאר: כי צריך ללמוד ולהתפלל עם מוחין... ואם כן אם ממעיט כדי שיהיו לו מוחין לכונן היטב, שוה למי שיש לו מוחין טובים שיוכל להרבות, וזהו שאמרו "בלבד שיכוין [את ליבו לשמים]".

הלכה חייבים לקיים. אבל מהי התודעה בזמן שאני מקיים הלכה? כאן נכנס עולם הרשות, ובמרחב הזה האדם חופשי לעשות מה שהוא מרגיש שנכון לעשות כדי שיהיו לו מוחין. מוחין זאת התודעה הנכונה. אני עכשיו מכין את עצמי לתפילה, לעמידה בפני ריבון כל העולמים. אני עכשיו מביא קרבן למען הקשר שלי עם ה'. בלי מוחין זה רק לקיים את המעשה בלי תודעה מסוימת. איך להתכונן לתפילה? יש הרבה דרכים. בסוף כל אדם צריך לשאול את עצמו מה עבד לו בעבר, ולהתעלם מהדרכים האחרות - גם אם החברה מצפה ממנו שיתייחס אליהן. אדם שיוודע שככל שהוא מרבה בתחינות הוא הולך ומתכיל - זאת הדרך שלו. ואדם שיוודע בכנות שהוא רוצה תפילה כנה של שיה, ולא רק רוצה להיפטר מהתפילה, אבל הוא יצליח להחזיק בתודעה מרוממת רק לזמן קצר - שיקצר. והם שווים, כי כל אחד מחפש לבנות קשר.

מסתבר אפוא שכל אדם יבחר לעצמו איזה בעל חיים הוא מביא כעולה. כי זאת לא שאלה מה 'נחשב' או מה יקר יותר או על מה יעשו 'פשוט' או מה יגרום לאנשים לחשוב שאני צדיק, אלא מה מכניס אותך לתודעה, למוחין המכוונים קשר יותר חזק בינך ובין בוראך. זה בידיים שלך.

יש שלב הכרחי בתהליך הבאת קרבן שלא מתואר בתורה. אדם שגג במעשה, או שהיה לו הרהור עבירה, או שהוא רוצה להביא קרבן נדבה או מנחה. הוא אוזר אומץ, וצועד בזהירות לכיוון המשכן. או שהוא עולה לירושלים לבית המקדש, ושם למרגלות הר הבית הוא נכנס לאחד ממוכרי הבהמות המורשים, מוציא את צרור הכסף שלו, ו...מתחיל להתלבט איזה בעל חיים לקנות.

עם מי יתייעץ? עם מוכר הבהמות? מה יאמר? "קח עז, זה הולך טוב עם הזקן שלך...". עם לקוח אחר שבמקרה נמצא בקופה? "מה אתה מביא, שלמים? שכן שלי בדיוק הביא כבש וממש התאכזב, את כל האליה הגישו על המזבח...".

בגדול, מצד התורה, הוא די לבד שם. התורה תיארה את הנסיבות של הבאת הקרבן, וגם איך עליו להביא אותו, ומה הם תנאי ההקרבה, ההקטרה והאכילה של כל קרבן וקרבן. אבל לגבי בחירת בעל החיים, לא ברור בכלל איך האדם מכריע. מה שזול? מה שנראה טוב? הקרבנות מתוארים אחרי ההחלטה הזאת: "אם מן הבקר הוא מקריב, אם זכר אם נקבה...". "ואם מן הצאן קרבנו...". "ואם עז קרבנו...". בעולה הוא יכול להביא פר או כבש או תיש או תור או יונה. בשלמים הוא יכול גם להביא פרה וכבשה ועז. רק בחטאת עולה ויורד נאמר שהקרבן המובא מותאם למצב הכלכלי של המקריב. ומה בשאר הקרבנות? האם אמורים להביא את הכי יקר?

המשנה והגמרא במנחות (ק). עוקבות אחרי תיאורי ההשפעות של כל קרבן. אולי לעיתים אנחנו עוברים את הפרשות האלה בבית הכנסת וחשים שזה קצת טכני, ואולי כל זה יכול היה להיכתב כספר הדרכה לכהנים. אבל ברגע שנפתח אוזניים נתעורר לדיוק המכוון שיש בכל קרבן. לא כל קרבן נקרא "לחם". יש קרבנות שנאמר שהם "לריח ניחוח". יש הרבה שלא. חלק מסוים מהקרבנות נקרא "אֵשֶׁה". בשלמים הכבש מופיע לפני העז. בחטאת העז מופיע לפני הכבש... אחת המסקנות של המשנה היא משפט שקצת מוכר לנו כיום: "נאמר בעוף ריח ניחוח" ונאמר בבהמה ריח ניחוח, לומר לך: אחד המרבה ואחד הממעיע ובלבד שיכוין את לבו לשמים.

בקרבן עולה, בכל ארבעת בעלי החיים שאפשר להביא - פר, תיש, איל או עוף - בחתימה התורה מציינת שהקרבן הוא "לריח ניחוח". המשנה מבינה שבין אם אדם הביא פר בשרני ובין אם הביא יונה הנאחזת ביד אחת, הקרבן שלו מתקבל לריח ניחוח, העיקר שיקריב עם לב שמכוון כלפי שמים, לב שמביא קרבן בגלל הקשר עם ה' - להתקרב לה', להתבטל אליו, לבקש מחילה על לב שבעבר לא היה

מה את/ה יודע/ת על השקעה נדל"נית בדימונה?

נעם נכסים
אמינות. מקצועיות.

העיר דימונה בתנופה כלכלית חברתית וחינוכית שלא נראתה כמוה מאז היווסדה. חברות הייטק, אנשי קבע ועוד רבים קבעו בה את מגורם.

בעיר הזדמנויות השקעה רבות עם אחוזי תשואה מהגבוהים ביותר.

במשרדנו מגוון דירות, בתים, קרקעות, מבנים מסחריים והזדמנויות השקעה מיוחדות.

התקשרו ותופתעו: 052-4538062

ההכנות החשובות באמת לליל הסדר

איתי אסמן

החלק המכריע ביותר בהכנות לפסח מסתתר במילים: "כל דצריך יית ויפסח".

אנחנו רגילים לחשוב על עוני כלכלי, אך היום ה"צורך" הגדול ביותר הוא הצורך בשייכות ובדעת. שולחן הסדר שלנו אינו רכוש פרטי; הוא שייך לכל עם ישראל. אל תסתפקו במעגל המשפחתי המצומצם. פתחו את הרשימות: האם יש בשכונה עולה חדש שחוגג סדר ראשון בארץ? האם יש חייל בודד שחזר מהחזית ואין לו שולחן חם? חשבו על המילואימניקים שחזרו הביתה וזקוקים למעט נחת רוח יהודית, או על הרווקים והרווקות המבוגרים ששולחן הסדר עבורם הוא לעיתים רגע של בדידות. ההזמנה הזו היא לא רק "חסד" עם האורח, היא חסד איתנו. כשאנחנו מזמינים "עניים בדעת" - אנשים שרוצים ללמוד איך משפחה יהודית חוגגת, אנחנו נאלצים בעצמנו להעמיק, להסביר ולחיות את סיפור יציאת מצרים מחדש.

אין צורך בחידושים פלפלניים; מספיקה אמונה פשוטה, מסורת ובית פתוח. השנה, כשהלב של עם ישראל פתוח וכואב, שולחן הסדר הוא המקום לריפוי ולחיבור. אל תחכו שהם יבקשו אלא תציעו אתם. תהיו אלו שפותחים את הדלת עוד לפני בואו של אליהו הנביא. אז את מי אתם מתכוונים להזמין השנה? אל תשארו לבד, פתחו את הלב.

מי ידאג לכל אלו שמחפשים להתחבר בליל הסדר? (שיעור בתל אביב ראש יהודי)

פער: רבים מגיעים לליל הסדר כשהם "עבדים" לניקיון, אך חסרים את הידע ההלכתי הפשוט כדי להרגיש "בני חורין". השנה האחרונה, שנת המלחמה, עוררה את הנקודה היהודית בחוקה. עם ישראל צמא לשורשים. כמעט כל הישראלים יושבים בליל הסדר, אך רבים תוהים: כמה כוסות שותים? מהו שיעור "כזית"? למה מסייבים? זה הזמן שלנו. בדיוק כשם שיש פרסומים לניקיון בתים, עלינו להציע "ניקיון לנשמה". ארגנו בבניין או בשכונה שיעור הלכה נגיש. כשהציבור יבין שמאחורי ה"דקדוק" עומדת אמונה גדולה, ההיענות תהיה אדירה.

asmanitai@gmail.com

הצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! הצטרפות לצעירי ראשי יהודי 052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

להקרות כוס
לקראת הוצאה חדשה
מהדורת כוס לספר
"אורות תשובה"
עם גיאור קצר
מאת הרב יובל פרוינד

דרושה
/ תרומה / הנצחה / הקדשה

מאת רב אביהם יצחק מנחם טייטלבוים
הוצאת "אורות תשובה" תל אביב

לפרטים: 052-5665005 רחלי /תרומה:

קניותם כבר מתנת אפיקומן?

10 ספרי קומיקס ילדים "הגיע הזמן" ב-485 ₪ כולל משלוח עד הבית

להזמנות: 02-6791122 052-5665005 www.roshy.org

מטיסים אתכם לניו יורק

קונים מהחנות כל מוצר ובכל סכום
יכולים לזכות בחבילות אירוח טיסות שבוע במלון בטיימס סקוואר

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמיל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

השרות הטוב
בישראל

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

73 מרכזי
מכירה ושירות
בפריסה ארצית

קבל **ECOVACS**
מנקה חלונות
Ecovacs Winbot Mini
במקום 449 ₪
5,499 ₪

קנה
שואב אבק רובוטי חכם
DEEBOT X11OMNI CYCLONE
במקום 3,790 ₪
2,990 ₪

DREAME
שואב אבק רובוטי עוצמתי
Dreame L40 Ultra AE
במקום 3,790 ₪
2,990 ₪

dyson
שואב אבק אלחוטי שוטף דיסטן
washG1 WR01
במקום 1,590 ₪
1,290 ₪

Shark
שואב אבק אלחוטי עם מערכת ריקון וטעינה אוטומטית
Detect pro IW3613
במקום 1,450 ₪
1,190 ₪

אלקטרה
שואב אבק ציקלון אלקטרה
KPA12E-11
במקום 449 ₪
399 ₪

אלקטרה
מגהץ קיטור אנכי/אופקי כולל קרש גיהוץ אלקטרה
שתיים אחריות
במקום 799 ₪
599 ₪

Tefal
מגהץ קיטור ספאל
SV6116
הספק 2200W
משאבת מים 5.3 בר
במקום 499 ₪
399 ₪

אלקטרה
שואב חבית רטוב יבש
RM-DVC21GC
במקום 499 ₪
349 ₪

KiDi Watch
שעון טלפון חכם לילדים
KiDi Day 4G
מבית ספר, שמת קוליות וידוא, האנה מרוק, צ'אט קול, לחץ SOS
במקום 129 ₪
89 ₪

HES
בר המים המפואר
Spirit touch
עיצוב חדיש ומפואר, מערכת בקרה טאצ' כולל תאורה דקורטיבית, מגיע במגוון צבעים

Lenovo
מחשב נייד
IdeaPad Slim 3 15IRH10
83K100TMIV
Core i5-13420H
256GB SSD
8GB RAM
במקום 1,990 ₪
1,839 ₪

acer
מחשב נייה HP + מסך 24" acer
ומחשב נייה
מסך מחשב 23.8" 100Hz
HP EliteDesk 800 G2
intel Core i5-6500T
256GB SSD 8GB RAM
Windows 11 Pro
במקום 1,190 ₪
999 ₪

hp
מדפסת ציבוענית אלחוטית משולבת
DeskJet 2910 All-in
במקום 279 ₪
229 ₪

השקה
מכונת קפה קפה
אלקטרה
BF100
במקום 2,690 ₪
2,390 ₪

ELECTRA
מכונת קפה קפה
אלקטרה
במקום 1,890 ₪
1,590 ₪

אלקטרה
מכונת קפה סוחנת אלקטרה
במקום 1,490 ₪
1,190 ₪

אלקטרה
נירה חשמלית קרמית כפולה
8202A
במקום 249 ₪
199 ₪

אלקטרה
פלטת שבת מתקפלת
6 סירים
BW7545IL
במקום 169 ₪
149 ₪

SENSOR
מיחם חשמלי נירוסטה מהודר לשבת
40 נוסות
במקום 179 ₪
139 ₪

60 נוסות
במקום 199 ₪
155 ₪

SENSOR
פלטת חשמלית שבת
4 סירים גדולה
במקום 119 ₪
69 ₪

6 סירים ענקית
במקום 149 ₪
85 ₪

SENSOR
סיר טיגון אלקטרה
נפח 5 ליטר
במקום 249 ₪
149 ₪

SHARP
מקרר שארפ
4 דלתות
נירוסטה

ליטר 421
SJ-8420

במקום 5,790 ₪
3,690 ₪

Haier
מקרר האיר
4 דלתות

ליטר 421
HRF4494FW

במקום 3,140 ₪
2,990 ₪

4 שנות אחריות (1-3)

אלקטרה
מקרר הפון
מקפיא תחתון
אלקטרה

ליטר 293

במקום 1,990 ₪
1,390 ₪

10 שנות אחריות (1-9)
על המנוע במסגרת 99 ₪

אלקטרה
מקפיא
3 מגירות

EL803W

במקום 899 ₪
499 ₪

אלקטרה
מקפיא
6 מגירות

EL806W

במקום 1,190 ₪
888 ₪

SAMSUNG
מקרר 4 דלתות
מקפיא תחתון
סמסונג

ליטר 819
RF82DG9621SR

במקום 13,990 ₪
11,990 ₪

5 שנות אחריות (1-4)
שבת פיקוד

SAMSUNG
מקרר הפון
מקפיא תחתון
סמסונג

ליטר 344
RB35C6225BK

במקום 5,490 ₪
4,990 ₪

5 שנות אחריות (1-4)
גימור זכוכית ושחור

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
אלקטרה

ליטר 600
נפח ענק

EL685N

במקום 4,190 ₪
3,590 ₪

אלקטרה
מקפיא/מקרר
אלקטרה

ליטר 600
ענק במיוחד

EL603W

במקום 3,990 ₪
3,490 ₪

מנוע INV

אלקטרה
מקפיא/מקרר
שוכב אלקטרה

ליטר 198

במקום 1,590 ₪
999 ₪

BE1200

Inverter 11
מזגן עילי

5 שנות אחריות (1-4)
במקום 989 ₪

8,590 ₪ תפוקת קירור
9,250 ₪ תפוקת חימום

BTU

במקום 989 ₪
888 ₪

Whirlpool
מדיח כלים
וויירפול

מערות חיישנים
6th Sense

ליטר 344
WFC-3C26PFXIS

במקום 2,790 ₪
2,390 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

BOSCH
מדיח כלים
רחב

12 מערכות
כלים בוש

SMS25A07E

במקום 2,490 ₪
2,290 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

אלקטרה
מדיח כלים
12 מערכות כלים

גימור כסוף

GA-12DW-SS

במקום 1,049 ₪
949 ₪

אלקטרה
מייבש
כביסה

אלקטרה

7 ק"ג

במקום 799 ₪
649 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

EL 8860

BOSCH
מכונת כביסה
פתיח קדמי

8-1 ק"ג
בוש

WGE03207FR

במקום 2,290 ₪
1,995 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

SAMSUNG
מכונת כביסה
פתיח חזית

סמסונג

9 ק"ג

WW95TA046AH

במקום 2,250 ₪
1,990 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

Whirlpool
מכונת כביסה
פתיח חזית

וויירפול

9 ק"ג
1400 סל"ד

FFD 9458 BV IL

במקום 2,150 ₪
1,990 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

אלקטרה
מכונת כביסה
פתיח חזית

אלקטרה

12 ק"ג

EL1200

במקום 2,149 ₪
1,890 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

Whirlpool
מכונת כביסה
פתיח עליון

וויירפול

5 שנות אחריות (1-4)

TDLR 55020L

במקום 1,790 ₪
1,390 ₪

Electrolux
תנור אפיה
בנוי

אלקטרוֹלוֹקס

EOH3101X

במקום 1,890 ₪
1,590 ₪

Sauter
תנור
אפיה בנוי

סאוטר

70 ליטר

SB1640

במקום 1,390 ₪
1,290 ₪

אלקטרה
תנור
אפיה בנוי

אלקטרה

70 ליטר

EL100170BL

במקום 1,190 ₪
649 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

SIEMENS
תנור
קריים

4 מוקדי
בישול

60 ס"מ

גרמניה תוצרת

EL161RBE88E

במקום 1,190 ₪
988 ₪

5 שנות אחריות (1-4)

אלקטרה
תנור
קריים

4 להבות
נירוסטה

EL4034N

במקום 599 ₪
277 ₪

DAVOPRO
מיקסר
עוצמתי

1800w
קערה 8 ליטר

DSM5765

במקום 4,190 ₪
3,890 ₪

KENWOOD
מיקסר
קנווד

קערת
נירוסטה

1000 וואט

כולל מסננת בשר
וקערה נוספת

KHM505

במקום 1,290 ₪
799 ₪

מחיר מיוחד

ELECTRA PRO
מכונת ברוט
וגלידה

אלקטרה

FS303

במקום 1,290 ₪
899 ₪

magimix
מעבד מזון
עוצמתי

1-3-6
CS4160 PLUSN

במקום 1,099 ₪
890 ₪

NUTRI NINJA
מעבד מזון
+נוטרי שייקר

חכם מקצועי
1-3-3
NINJA

BL682

במקום 889 ₪
799 ₪

ELECTRA PRO
גריל מקצועי חשמלי לצלייה + ניסוי
מדפי צד מתקפלים

ניתן לרכוש זוג פלאנצ'ות
בתוספת של 99 ₪

עוצמתי במיוחד
3000 וואט

KYS-203A

במקום 1,490 ₪
1,290 ₪

אלקטרה
מיקרוגל דיגיטלי 25 ליטר

EEG100137SL

במקום 529 ₪
429 ₪

אלקטרה
מיקרוגל 20 ליטר אלקטרה

ELM720GTB

במקום 249 ₪
199 ₪

SENSOR
טוסטר
אובן

48 ליטר

במקום 349 ₪
249 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30 בתוקף עד- 23.3.26 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התמונות להמחשה בלבד | המחיר הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום

*בכפוף לתקנון | תקופת הפעילות בין התאריכים 4.7.2026-8.3.2026 | המפקח על ההגרלה הינו עו"ד בועז סיטי | מבצע ההגרלות נערך בהתאם להוראות ההיתר הכללי לעריכת הגרלות לפרסומות מסחריות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 | את תקנון ההגרלה ניתן למצוא באתר מחסני חשמל בכתובת www.payngo.co.il

מצפון תפתח הטובה

בספרי ההיסטוריה נכתב כעת פרק התיקון של יישובי צפון השומרון שהוחרבו במסגרת 'תכנית ההתנתקות' ועכשיו חוזרים ונבנים בהתחברות מחודשת • היישוב חומש החל להתאכלס לפני כשנתיים אחרי תקופה של מסירות נפש ועקשנות של תלמידי הישיבה ומטה חומש, וגם היישוב שאנור פותח כעת את שערו מחדש ובתוכו הפתעה: בית הכנסת היחיד שנשאר בשלימותו מאז הגירוש וחיכה לשיבתם של קולות תורה ותפילה

יעל בנימין

ריחתו המחודשת של מפעל ההתיישבות ביהודה ושומרון, והקמת עשרות יישובים חדשים בשנתיים האחרונות באופן לאומי וממלכתי, מסמנים שינוי מציאות שאין להמעיט בחשיבותו. בתוך מפת היישובים החדשים מתנוצצים שמות חדשים-ישנים של יישובי צפון השומרון: חומש, שאנור, גנים וכדים, שנעקרו לפני שני עשורים על ידי ממשלת ישראל וצה"ל במסגרת 'תכנית ההתנתקות' - וכיום חוזרים אל מקומם הראשון וביתר שאת, על ידי ממשלת ישראל ובסיוע צה"ל.

אולם המהלך המשמעותי הזה, אותו מובילים השרים סמוטריץ' וסטרוק באמצעות מנהלת ההתיישבות במשרד הביטחון, הוא הרבה יותר מאשר שינוי של תפיסה ביטחונית וגיאוגרפית בקרב מקבלי ההחלטות; הוא משקף את השינוי הפנימי העמוק שהתחולל בעם ישראל בשנים האחרונות, ומספר על זרמים תת קרקעיים של תשובה ציבורית, ועל הקשר העמוק בין עם ישראל וארצנו הקדושה.

"גרנו בשאנור עד שגורשנו משם", מספרים זאב וטלי וסרטייל, תושבי יצהר בזמן כתיבת שורות אלו, אבל ככל הנראה בזמן שתקראו את השורות האלו הם כבר שוב תושבי שאנור. "אחרי החתונה גרנו בקהילת ישיבת רמת גן, ויום אחד הגיעו לישיבה אנשי גרעין שאנור כדי לספר על ההתיישבות המתחדשת בכפר האמנים שננטש עם פרוץ האינתיפאדה השנייה. ברגע ששמענו על הרעיון, היה ברור לנו שזו המשימה שלנו", הם מספרים.

זאב וטלי הצטרפו ליישוב הצעיר ונהנו מחיים של קהילה קטנה וחמה. "כשהתחילו לדבר על הגירוש, הרגשנו דיסוננס בין האמונה, התקווה והתפילות שזה לא יקרה, לבין הסתכלות על המציאות הפשוטה שבה אנחנו רואים שהממשלה החליטה מה שהחליטה, ובאופן טבעי אין לנו דרך לעצור את זה. בימים שכבר הגיעו התמונות והדיווחים מגוש קטיף התהלכתי בתחושת אבלות ברחובות שאנור", נזכר זאב. באורח פלא, דווקא אחרי שיצאו משערי היישוב הוא הרגיש פתאום עוצמות מחודשות. "התחושה שעשינו את מה שהיה צריך לעשות בלי קשר לתוצאות, הייתה חזקה".

"בשנה שקדמה לגירוש נולד לנו בן", מספרת טלי, "וקראנו לו חברון, על שם החיבור לארץ, לעם ולקב"ה. אלו היו ימים של תפילות עוצמתיות", היא אומרת בהתרגשות, ונזכרת באחת משכנותיה שהיא ובעלה חיכו הרבה שנים לילד. "היא סיפרה לנו שהיא אמרה לריבונו של עולם: 'קח את כל התפילות שהתפללתי בכל השנים האלה לזכות לילד, בשביל שלא יהיה גירוש, ואני כבר אתחיל שוב להתחלה את התפילות שלי לפני בטן...".

"כשיצאתי מהבית ביום הגירוש", נזכרת טלי, "ראיתי את החיילת שפינתה אותי ממרת בבכי, והבנתי שגם לה זה כואב מאוד. כשהגענו לאוטובוס, היא שאלה אותי: 'אני יכולה להחזיק את התינוק שלך?'. הרגשתי שלמרות שהיא מפנה אותי, היא רוצה חיבור. נתתי לה להחזיק אותה, וזה היה רגע מאוד עוצמתי בתוך כל הכאב הזה".

"היה איתנו בקשר יהודי מיוחד, שאול כלפון ז"ל, לוחם ביחידת 101 האגדית", מוסיף זאב. "הוא החליט לבנות בית כנסת בשאנור בשנה שלפני הגירוש. אחרי שהרסו את כל בתי הכנסת בגוש קטיף, אנשים אמרו לו שיפרק את המבנה כדי להציל לפחות חלק מהציוד. אבל הוא אמר: 'אני לא הורס שום דבר, בית כנסת שנבנה באמונה לא יחרב'. כששאנור ננטשה, הצבא כיסה את כולו באדמה, והוא בית הכנסת היחיד ששרד את הגירוש וקיים עד היום". כעת, עם החזרה לשאנור, המבנה המקורי נחשף והוא צפוי לעבור שיפוץ.

אהבת ישראל מותאמת אישית

בראשית ימיהם של בני ואסתר גל, היום תושבי שבי שומרון ועוד מעט שוב תושבי חומש, הם שאלו את עצמם היכן יוכלו לתרום לעם ולארץ קצת יותר מאשר במגורים ביישוב ממוצע ביו"ש. "נתקלנו במאמר שכתבו אריאל ומנורה חזני אחרי הרצח של שולי הר מלך הי"ד, שבו הם קראו למשפחות לבוא ולחזק את חומש, יישוב מבודד שספג מכה ביטחונית קשה. אותנו זה הדליק", הוא נזכר בחיוך,

"לבוא למקום שהשליחות בו היא גם ארץ ישראל וגם עם ישראל". היישוב, שתושביו נמנו על הציבור החילוני וכלל גם עולים חדשים מברית המועצות, הצטמצם לשלוש משפחות. משפחת גל הצעירה העמיסה את הציוד על עגלה והפעילה אל ההר. "במשך כל היום פרקנו את הציוד", משחזר בני, "ולפנות ערב השכן שגר ממול, יהודי עולה מרוסיה. הוא היה מבוגר ממני בעשרים שנה, מאורגן ויקה, כשאני טיפוס יותר זורם", הוא מסביר את ההבדלים. "כל הציוד היה זרוק מחוץ לבית בבלאגן, ואני ניגשתי אליו, נוטף אהבת ישראל: 'ערב טוב מר שניידרמן! אני השכן החדש שלך'. הוא ענה לי במבטא רוסי כבד: 'מה אכפת לי שכן חדש, מה זה כל הבלגן הזה?' זו הייתה מבחינתי קריאת התעוררות, להבין שאני לא ביצה או באלון מורה, צריך להכיר את האנשים ולהתאים את עצמך למנטליות של המקום. עם הזמן באמת הכרנו, וזו הייתה תקופה מתוקה של יישוב יפהפה עם נוף מטורף".

כשהתחילו להגיע השמועות על גירוש מגוש קטיף וצפון השומרון, גם בחומש עמדה באוויר השאלה האם זה באמת יכול לקרות. "סבא שלי תמיד היה מספר לי", הוא מתבל בסיפור מכונן מבחינתו, "שבמלחמת העולם השנייה, להבדיל, הוא גויס לצבא העבודה

ההונגרי. הוא כתב מכתבים למשפחה שלו ואמר להם לברוח מהונגריה, והם ענו לו שהכל שקט ורגוע, 'לכאן זה לא יגיע'. הסיפור הזה ישב לי בראש", הוא מספר, "וחזיק בי את ההבנה שאי אפשר להגיד 'זה לא יגיע'. הבנתי שאם יש ראש ממשלה שדוחף חזק לגירוש, אנחנו עלולים למצוא את עצמנו מול שוקת שבורה בזמן שכולם מסביב ממשיכים בשגרה. הבנו שצריך לפעול והקמנו מטה מאבק".

המטה נדרש 'לשאת הפכים' ולהוביל מאבק ציבורי מורכב שכמובן לא דומה למלחמה עם אויב מובחן בגוויני שחור-לבן, אך חייב להיות מאבק עיקש ונחוש. המחשבה הייתה להתבצר ביישוב, בצורה שתשחק את כוחות הגירוש ותייצר לחץ ציבורי ומנטלי. "היו הרבה דיונים על אופי המאבק, וגם שאלה מהותיות שהעסיקה אותנו: האם ההשתדלות היא רק 'לצאת ידי חובה' מול ריבונו של עולם, או שהיא ממשית. הכיוון הרוחני שהלכנו עליו היה לקחת את העסק הזה בשיא הרצינות. הרב דודי, רב היישוב יצהר, אמר לנו: 'מולכם עומד בולדוזר, אריק שרון, שעובד על הדבר הזה 24/7. תהיו לפחות כמוהו'. עבודת ה' שלנו הייתה לעבוד הכי קשה שאפשר. לא הייתה פרטיות בשנה וחצי האלו, בוודאי לא אחרי שהבאנו משפחות שגרו אצלנו באוהלים בחצרות, עם מטבח ומקלחות משותפים. התעלינו מעל השאלה 'מה טוב לנו' לטובת עם ישראל והאירוע הגדול הזה".

"פעם אחת הגיע לחומש הרב שמואל ניב", נזכר בני בעוד סיפור שמדגים את היכולת להתעלות מעל המוכר והנוח, "הוא שאל מה אנחנו צריכים, ועניתי שאנחנו צריכים כסף לטובת שיפוץ מבנים,

משפחות חומש ושאנור בשנות המאבק בפתח המצודה בשאנור. קיץ תשע"ח

אירועים והתארגנות למאבק. הוא העלה אותי על עוקב מים שהיה שם וביקש שאסביר לכולם מה צריך. התביישתי מאוד לבקש כסף, לא הייתי מורגל בזה, אז הוא התחיל להתרים בעצמו, והכסף הגיע. כשירדתי מבוש מהבמה המאולתרת, הוא אמר לי: 'מה אתה מתבייש? זה לא בשבילך, זה בשביל ארץ ישראל'. במשך שנים אחר כך הוא נשאר שותף פעיל במאבק למען החזרה לחומש", מציין בני בהערכה.

"בהמשך, באתי לרב דודי ואמרתי לו: 'אני לא מנכ"ל גדול ולא מתרים גדול, אבל צריך לארגן פה מטה מאבק. כדאי שאכנס לזה?' הוא שאל: 'אתה יכול להזיק?', עניתי: 'אני חושב שלא'. 'אתה יכול להועיל?', עניתי: 'אני מניח שכן'. אז הוא אמר: 'סגור את הגמרא ולך תעבוד', ומאז אנחנו בתוך האירוע הזה. המטרה הראשונה שלנו הייתה לייצר תמיכה ציבורית, וכדי שזה יקרה היה צריך שאנשים קודם כל יכירו את חומש ושאנור. אנשים שאלו 'זה בגליל?', 'זה ליד נווה דקלים?', לא הרבה הכירו את צפון השומרון".

נבואה שמגשימה את עצמה

"שבועיים לפני הגירוש הצבא הטיל מצור על חומש", נזכר בני בצער בימים ההם. "ראינו איך פורסים כוחות לאורך כל הגדר ההיקפית, ונזכרתי בפסוקים מספר מלכים שמספרים על אלישע הנביא ונערו שנמצאים בתל דותן, לא רחוק מאתנו. צבא ארם הקיף את כל העיר כדי לתפוס אותם, הנער מתחיל לפחד ואלישע מרגיע אותו: 'אל תירא כי רבים אֲשֶׁר אֲתָנוּ מֵאֲשֶׁר אֹתָם'. הרגשתי שעכשיו אמנם עוד לא רואים את זה בעיניים, אבל באמת רבים אשר אתנו, ואנחנו עוד נראה את זה".

"כשירדנו מחומש בשקיעה, הייתה לנו תחושה חזקה שזה לא סוף פסוק. אחרי הגירוש, היו לנו הרבה מחשבות של 'מה הדבר הנכון לעשות עכשיו?'. כמעט עברנו לגרעין תורני ברמלה, אבל התחושה הפנימית הייתה שהסיפור שלנו זה חומש. באותה תקופה ניהלתי ישיבה קטנה בשעלבים, ובמקביל הקמנו את מטה 'חומש תחילה', יחד עם יוסי דגן, בני קצובר וחברים נוספים. זו הייתה שנה של מאבקים ועליות המוניות, ותוך כדי עבודה בישיבה הייתי עסוק הרבה בדיונים ובארגון. יום אחד ראש הישיבה ניגש אלי ואמר: 'אתה צריך לקבל החלטה. אתה לא יכול לעשות גם וגם; או שאתה הולך לחומש או שאתה נשאר בישיבה'. הוא כנראה חשב שההכרעה תהיה לטובת הישיבה, אבל זה היה השלב שבו הבנתי שצריך לקבל את ההחלטה, כי אם לא יהיה מישהו שייקח על עצמו את המשך העיסוק במהלך הציבורי, אז טבעם של תהליכים שהם מתקררים כמו סיר שיורד מהאש. הודעתי לרב שאני עוזב את הישיבה ונכנסתי לנושא בכל הכוח".

"החלטנו להתחיל מצעדה", חוזר בני כמעט שני עשורים לאחור. "התלבטנו אם לעשות את זה עם אישור או בלי, והמסקנה הייתה

שכן אדם לא מבקש אישור לחזור הביתה מהגולן שגול לו את הבית. מקסימום אפשר לעדכן. בחנוכה תשס"ז עלינו בפעם הראשונה, וזו הייתה פריצת דרך כפשוטו. מעל אלף איש צעדו ברגל, עקפו מחסומים והדליקו נר רביעי של חנוכה על ההר. הרב ליאור הצטרף אלינו, בצלאל סמוטריץ' היה שם פעיל מאוד ועוד הרבה אנשים מיוחדים. התחושה של 'רבים אשר איתנו' הלכה והתחזקה. לאחר מכן, ב' בניסן תשס"ז, חודש הגאולה, עלינו כחמשת אלפים איש ונשארו שם כמה ימים תחת מצור צבאי. חבר'ה מחוות גלעד הגיעו על סוסים דרך השטח כדי להביא לנו אוכל, כי לא הייתה אפשרות להגיע ברכב דרך הכביש", הוא משחזר.

"באלול תשס"ז הוחלט להקים ישיבה בחומש כדי לשמור על נוכחות קבועה", מספר בני על הצעד הבא. "הרב אלישמע כהן, אז תושב חרשה, נרתם לראשות הישיבה, ומאז התחילה עבודה סיועית ויומיומית: לעלות להר, לעקוף מחסומים, לנהל מרדפים עם חיילים ולגייס כספים ללא הפסקה. יותר קל להתרים אנשים לבית עם מבנה ושלט הנצחה, או למהלך מבריק שמבקיע את המציאות ומנצח", מסביר בני על האתגרים המוכנים במערכת, "אבל לרתום אנשים לחזון שעדיין לא מצליח לגמרי להתממש ודורש התמדה אינטנסיבית, זה לא פשוט. היו תקופות ארוכות שדבר לא התקדם, מממשלה לממשלה ניסינו שוב להעלות את חוק ביטול ההתנתקות, כל שנה שוב הבאנו תלמידים, גייסנו כספים וארגנו אירועים. עכשיו השמש זורחת מעל צפון השומרון, אבל היו הרבה שנים של ערפל, שהיום אנחנו מבינים שאלו היו ענני כבוד..." הוא אומר בחיך.

בשם כל ישראל

"הגעתי לישיבת חומש בר"ח אלול לפני כ-15 שנה", מספר אריאל הורוביץ, נשוי לאורטל ואב לחמישה, תושב חומש 'על מלא' מזה כשנתיים וחצי. הישיבה הייתה קיימת אז כבר 4 שנים, ובאותו שלב

כשאנחנו מתצפתים עליהם מלמעלה, עד שהגיע חבלן שפוצץ את המטען בבטחה.

"באחד מערכי יום הכיפורים", הוא נזכר, "אמרנו לעצמנו שבוודאי ביום כיפור לא יהיה פה מרדף. ימים יוצרו ולא אחד בהם" - יום כיפור זה יום אחר. הגענו כמה חברה והתחלנו להתארגן ליום הקדוש, ופתאום הגיע צבא והורה לנו לרדת. התחיל ויכוח והחלטנו לסגת. לא ירדנו מחומש אלא מצאנו מערה בהרים מסביב וחיכינו בה. הם הקפיצו עוד כוחות וחיפשו אותנו עד הרגע האחרון, ללא הצלחה. עשינו סעודה מפסקת בדרך לא דרך, וממש ברגעים האחרונים לפני יום כיפור רצנו כל עוד נפשנו בנו למקום שבו אנתנו רוצים להיות. התמקמנו בזרזות והתפללנו תפילת ערבית וכל נדרי, כשהתאורה

העניין הזה הולך איתי: גם אם עם ישראל לא מבין שאנחנו שליחים שלו, בכל זאת זה מה שאנחנו.

"האתגר השלישי הוא כמובן מצד הערבים שהיו מגיעים לחומש, משאירים לנו מטעני חבלה וגונבים לנו ציוד", הוא מספר. "בתפיסה שלהם היינו הקוקן הכי גדול שיכול להיות, כי אחרי שמבחינתם חומש כבר פונתה, פתאום יש פה אנשים שלא נותנים להם להגיע להר. אני זוכר שיום אחד הגענו לחומש, וברגע שנכנסנו זיהינו מטען. היינו כמובן צריכים לעדכן את הצבא כדי שלא יעלה עליו ויתפוצץ ח", מצד שני כמובן לא רצינו שיגלו אותנו ויורידו אותנו מההר. השארנו להם פתק שבו כתבנו "ההירות", ובנוסף גם עדכנו אותם, בלי להגיד בדיוק איפה אנחנו. כיוונו אותם

כל התלמידים הקבועים עזבו, ובני גל יחד עם הרב אלישמע ניסו להביא חבורה חדשה לחזק את המקום. הגעתי מהישיבה בבית אל עם עוד שני חברים. אמרו לנו שתהיה חבורה גדולה, אבל בסופו של דבר הגענו וגילינו שאנחנו שלושה חברה קבועים, ועוד כמה שבאים לחזק מדי פעם..."

"ביום הראשון של זמן אלול", הוא נזכר, "הגענו לחומש, התיישבנו מתחת לעץ חרוב וכיסינו את כל העץ בצמחייה, כדי שאם יעברו שם גיפים של צה"ל הם לא יוכלו לזהות שאנחנו נמצאים שם. ככה ישבנו כל זמן אלול, במחבוא בתוך העץ, כשמידי פעם אנחנו קופצים לשבי שומרון להתאוררויות. כשהיה עובר גיפ היינו כמובן שותקים, ואם זה היה בזמן החשיכה היינו מכבים את תאורת החירות הקטנה שהייתה לנו, מחכים שהגיפ יעבור וממשיכים ללמוד. הלימוד היה מעבר לזמנים, הרגשנו בסרט שלא מחובר למציאות, אבל ידענו שקורה פה משהו גדול."

"השנים הראשונות בחומש היו מיוחדות מאוד", מספר אריאל, "אבל גם לא קלות בכלל. הרגשנו שיש פה אתגר משולש: גם מול הצבא, שכל הזמן רודף אותך. מצד אחד אתה יודע שכל גיפ צבאי שמגיע לפה עלול לעזור אותך, להחרים לך את הספרים ולקחת לך את האוכל, ומצד שני אתה יודע שזה אחים שלך. נכון שהם מבולבלים, שהרעילו אותם נגדך וסיפרו להם שאתה משוגע, אבל אלה עדיין אחים שלך. אתגר נוסף הוא מול הסביבה שמסתכלת עליך כמו הזוי ולא מבינה מה התכלית של כל העניין הזה ולאן זה הולך. לכל נהג שאתה עולה אליו לטרמפ אתה צריך להסביר שכשאתה אומר שאתה לומד בחומש, אתה מתכוון באמת לחומש ולא ליישיבה שהייתה שם עד הגירוש ועברה אחר כך ליישוב אשתמוע, ושהחלטת ללמוד ביישיבה שאין בה מניין, כדי לשמור על הארץ ואתה מאמין שבאמת יצמח פה משהו מתוך הדבר הזה.

"מה שעזר לעמוד באתגר", הוא מסביר, "זו הרוח שהרב אלישמע הביא אתו, עם אמונה שתורה עמוקה תוליד פה מציאות חדשה, ביחד עם הרבה תפילה והרבה אהבה לעם ישראל. פעם אחת הרב אלישמע וישליצקי זצ"ל הגיע לחומש ואמר לנו: 'תגידו לשם יחוד בשם כל ישראל, ומאו

חכם מרוויח פעמיים

מבצע פסח ענק בחשמל הקרן

קונים מוצרי חשמל במחירים משתלמים ומקבלים שתי מתנות שוות לבחירה!

מתנה שניה לבחירה

מכשיר בישול מקצועי
להכנת אומלט
W500
MEISTER

מעבד מזון מקצועי
עם מנון אבירים
Fauter

מברשת קראוף
חשמלית מתמוננת
עם מנון מברשות לניקוי מקיף

שוואב אבק
עומד: 3 ב-1
Fauter

מברשת ניקוי חשמלית
אלחוטית
5 מברשות ושלוש

מכשיר פוקיק
משטח ניקוי
Sol Exclusive

מערכת סטריאו
יקרנית
SAMVIX

סט סכין
24 חלקים נירוסטה
עיסורים בציפוי גוון זהב

מתנה ראשונה לבחירה

סיר מולטי שף חשמלי
15 תוכניות - 7.6 ליטר
Fauter

מיקרוגל / סוטסטר
אובן 35 ליטר

מכשיר קילוף תפואי
חשמלי מהיר
ויבוש עלים 2 ב-1

מיקסר מקצועי
1300W
Fauter

ספות ואריגים
מונקה
Fauter

מצלמה דיגיטלית
קומפקטית וחדשנית
SJC

מנהץ קיטור
ניופאן

סט כלים
עמ/עמ'ן פוד אפיל
עם פתק החלפה בשווי 1500*
* סיר טיגון + סוטסטר

מארז חשמלי למטבח
כריים חשמליות כפולות
+ סיר טיגון + סוטסטר

<p>תנור קראון דו תאי דגם 2020, שירות ואחריות נופאן 2,290 ₪</p>	<p>תנור דו תאי סאוטר דגם 770 - מעולה לאפייה ובישול אחידים. ברמלצת בכרי הפסים. 2,890 ₪</p>	<p>תנור בילד אין בלומברג דגם 8005, נמייר שחור-אגנטי 71 ליטר, 8 תוכניות בישול מתקדמות כלל טובים אקסטי 1,490 ₪</p>	<p>מקרר 4 דלתות שארפ דגם 8435, תוכנית שחורה* 3,990 ₪</p>	<p>מקפיא/מקרר 8 תאים אמקור דגם 272, בלי קרח, ניתן להחליף בחוצה בין מקפיא ומקרר* 2,450 ₪</p>	<p>מקפיא 7 מנירות סאוטר דגם DNF725, defrost עם קרח, אישור מודרין לטבח* 1,990 ₪</p>
<p>מזגן 2 כ"ס שירות ואחריות האייר 3,090 ₪</p>	<p>מזגן 1 כ"ס שירות ואחריות אלקטרה 1,890 ₪</p>	<p>מייבש כביסה 8 ק"ג דגם 2400, עם צינור מנוון ותומנת רוב כלל טובים וניו ג'קטס 1,190 ₪</p>	<p>מכונת כביסה בוש 9 ק"ג עם תוכנית לניקוי קל וניקוי תוף דגם WAX24169 2,950 ₪</p>	<p>מקרר אמקור דגם 550, נימור כסוף יוקרתי עם חלוקה פנימית חכמה* 2,890 ₪</p>	<p>מקפיא 5 מנירות דידוסון פרימיום 777, NO FROST קרח* 1,490 ₪</p>

מוקד הזמנות ארצי: *2757 WWW.KERENBY.CO.IL

סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29	ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה, תחיה במקום	ביתר עילית החוזה מלבלין 35	בית שמש נחל יצינים 8 (מתחת ישי חסד)	אשדוד הורקנטס 5 (קניון חרש)	חיפה ברכת משה 29	נתיבות יוסף טמלו 10 (קרית טייז)	מודיעין עילית רבי טרפון 25	מבית הרב בני ישיבת
----------------------------	---	----------------------------	-------------------------------------	-----------------------------	------------------	---------------------------------	----------------------------	--------------------

* ס.ל.ח. בכפוף לתקנון המבצע. בתוקף עד י' ניסן 2023.25 או עד גמר המלא. המתנות על פי המלאי הקיים בסיני. מתנות עמ'ן/פוד אפיל ניתנות להחלפה מחירי המחרון. במועדים הנקובים על פתק החלפה. מחיר המזגן לא כולל מע"מ על החלפתה ולא כולל תוספות וקידוח רצועה/אבן ירושלמית נצרת עד 2 מ"ר * תוספת התקן שבת מתחנף אוטומטי מקפיא 400, מקרר 450

ועוד פעילים. ישבנו במליאה וחייכנו להצבעה, ובאופן טבעי ולא מתוכנן ברגע שהחוק עבר במליאה, התפרצה ממני ברכת 'שהחיינו' שאליה הצטרפו גם יוסי דגן, שמואל וונדי מנהל הישיבה ועוד חברים נוספים שהיו שם".

התגובה הטבעית של הנוכחים נתקלה בהתנגדות מסוימת, מכיוון שבכנסת יש כללי התנהגות מאוד ברורים, ושירה וריקודים לא נכללים בתוכם. "הסדרנים של הכנסת קפצו עלינו בבהלה: 'מה אתם עושים?' אבל אי אפשר היה לעצור את זה. יצאנו למסדרון והתחלנו לרקוד שם. מישהו הביא 'לחיים', לא יודע מאיפה. המאבטחים אמרו שזה נגד התקנון, לא שותים בכנסת... אז עברנו לרקוד ברחבת הכניסה יחד עם חברי הכנסת והחברים הרבים. זו הייתה שמחה אדירה, לראות בעיניים איך ה' משפיע אור של ישועה. אחרי 18 שנים שהחיים רתומים לחזון הגדול של חזרה לצפון השומרון, הנה מגיע השינוי. כדרכה של חומש, הייתה שם רוח יהודית ששוכרת מחסומים. זכינו לראות ש'מידה טובה מרובה ממידת פורענות' ו'סוף האור להגיע' אלו לא רק רעיונות מספורי חסידים, זו גם דרך חיים".

"ו' באמת הייתה התרגשות גדולה", מסכים אריאל, אבל מדייק נקודה חשובה מבחינתנו כדי שלא יהיה בלבול: "לא חייכנו לרגע לחוק ביטול ההתנתקות. לא חייכנו לאישור מאף אחד חוץ מבורא עולם לעשות את מה שעשינו פה, הרגשנו שהקב"ה שמח בבנים שלו שמתמסרים אליו. אבל זה שבסופו של דבר כל המהלך הזה קיבל הדהוד בכנסת, זה אומר שנעשתה פה תשובה ציבורית. עם ישראל חוקק 'חוק תשובה', וזה סימן לשינוי כיוון משמעותי. עיקר החידוש בחוק", הוא מסביר את הסיבה הפנימית להתרגשות, "הוא שהוא מאפשר לתורות הרוחניות

לרדת לקרקע ולקבל גושפנקא במציאות".

הגושפנקא במציאות באה לידי ביטוי במבנים חדשים, כבישים חדשים וחיבור לחשמל לא רק בחומש, שכבר מאוכלסת למעלה משנתיים, אלא גם ביישוב שאנור שבו מתהווה קהילה של מגורשי היישוב ביחד עם משפחות חדשות שמגיעות לחזק. "אם חושבים על זה בהיגיון", מעיר זאב, "לא כזה ברור שחזרה לשאנור היא הדבר שמתאים לנו לעשות עכשיו מבחינה משפחתית, אבל היה לנו ברור שאנחנו חלק מהאירוע הזה. הכתובת אצלי בתעודת הזהות לא שונתה

שעומדת לרשותנו היא פנסים קטנים בלבד. התחושה הייתה מורכבת. אני זוכר ששאלתי את עצמי למה אפילו ביום כיפור אני צריך להיות במלחמה על המקום שלי. זמן קצר אחר כך אמרנו בתפילה: 'סלח נא לעוון העם הזה כגודל חסדך'. על מה זה נאמר?' הוא שואל, ומיד משיב: "על חטא המרגלים. המילים האלו חיזקו בי את ההבנה שלמרות הכל, אני שליח של עם ישראל לתקן כאן את חטא המרגלים".

שמחה פורצת גדר

"אחד הסיפורים התנ"כיים שחיזקו אותנו", מספר בני, "זה הסיפור על הוויכוח בין אליהו לאחאב ביחס לשאלה: מי עווכר ישראל. כשנוסעים לחומש עוברים בין שומרון העתיקה, בירת מלכות ישראל - סמל לפאר ציוני אבל חילוני, שלא מחוייב לברית עם ה' - לבין תחנת הרכבת סבסטיה שבה תלמידי הרב צבי יהודה הצמיחו את מהפכת ההתיישבות ביו"ש מתוך תפיסת עולם גאולית. אני מרגיש שכשעוברים שם עדיין אפשר לשמוע את הוויכוח הזה מהדהד בשדות", הוא אומר בהתרגשות: "האם עוכרי ישראל אלו הקיצונים שנאבקים על האמת שלהם, או שזה יכול להיות גם מערכות שלטון או מלך ישראל שלא מרגיש מחוייב לברית. אנחנו טוענים שנאמנות לה' זו נאמנות לדבר האמיתי".

"אחת התקופות הקשות בחומש הייתה התקופה שקדמה לרצח של יהודה דימנטמן הי"ד", הוא נזכר בכאב. "ארגוני שמאל עתרו לבג"ץ בדרישה לסיים את הסיפור של חומש אחת ולתמיד, וככל שהעתירה התקדמה, המצב המשפטי הסתבך ואתו גם המצב

הביטחוני. כל נסיעה לישיבה הפכה לאירוע מורכב והייתה תחושה של הפקרות. בתוך התקופה הזו הגיע הרצח של יהודה שהיה אירוע מטלטל ביותר. אני הייתי החובש הראשון שפגש את נוסעי הרכב בכניסה לשבי שומרון", הוא מספר. "יהודה היה חבר קרוב שלי, והחולצה שלי, שהייתה מוכתמת בדמו, קבורה איתו. הממשלה דאז רצתה לנצל את הרצח כדי לעקור את הישיבה סופית, בטענות של 'אמרנו לכם שזה מסוכן', אבל משפחת דימנטמן נרתמה למשימה בצורה אצילית ומעוררת השתאות, ואמרה: 'כשאומרים 'המקום ינחם אתכם' - 'המקום' זה חומש. הנקמה והניחום יהיו בבניינה של חומש'. כל השבעה הפכה למחאה ציבורית אדירה, ולאמירה ברורה שאסור להיכנע לטרור".

ימים ספורים לפני הדיון המכריע בבג"ץ, שהיה עשוי להוריד לטמיון את כל מפעלי החיים של אנשי חומש, הימין זכה בבחירות והורכבה הממשלה הנוכחית. המדינה התייצבה בבג"ץ ואמרה: יש דרג מדיני חדש, המדיניות עכשיו היא הסדרת ההתיישבות בחומש וביטול חוק ההתנתקות. במקביל לעבודה של מנהלת ההתיישבות במשרד הביטחון, תחת אחריותו של השר בצלאל סמוטריץ', זכו להוביל בכנסת את חוק ביטול ההתנתקות ראשי שדולת ארץ ישראל: חה"כ יולי אדלשטיין המשמש כיו"ר ועדת חוק וביטחון וחבר נאמן של חומש לאורך שנים ארוכות, וחה"כ לימור סון הר מלך, בעצמה חברת גרעין חומש ומי שאיבדה בפגיעה את בעלה שולי הי"ד.

"בהצבעה הסופית הייתה התרגשות עצומה", מספר בני. "הגענו לכנסת - משפחות של מגורשים ואברכים - יחד עם יוסי דגן

לא חייכנו לרגע לחוק ביטול ההתנתקות. לא חייכנו לאישור מאף אחד חוץ מבורא עולם, לעשות את מה שעשינו פה, הרגשנו שהקב"ה שמח בבנים שלו שמתמסרים אליו. אבל זה קיבל הדהוד בכנסת, זה אומר שנעשתה פה תשובה ציבורית

בחומש טענו: ארץ ישראל, עם ישראל ותורת ישראל – חד הם. היום, כשאנחנו בתקופה של פריצה אדירה בהתיישבות, אני מרגיש שחומש חייבת להמשיך ולהיות בשורה."

"זו הסיבה ששמחנו בסרט הזה והסכמנו לשתף איתו פעולה, כי רצינו שחומש תהיה מגדלור לתורה גדולה שמחוברת לארץ. אנשים מתפעלים מכך שבכל סיטואציה בסרט רואים בן אדם שיושב ולומד, וזה נותן כוח. כל מה שקורה היום בארץ ישראל יכול להתהפך עלינו אם זה לא ייבנה מתוך תורה", חשוב לו להדגיש, "ולכן אני חושב שהבשורה כאן היא דווקא לאנשי ההתיישבות, לחוות ולגבעות. חייבים לשים לב שתהיה שם תורה, אחרת אין לזה עתיד. היו גם תגובות מאנשים שהתחזקו בתחושה שאין יאוש בעולם כלל, ואני מקווה שגם אנחנו נתחזק מכל התגובות הללו ונקבל כוחות להמשיך הלאה, ולא חס ושלום נחשוב שעשינו את שלנו".

כשהסרט נגמר, אחרי הכיתוביות שעולות לצילי הניגון "משכני אחרך נרוצה, הביאני המלך חרירי", שומעים שוב את הבמאי שואל: "נו הורוביץ, מה עכשיו? אריאל מצביע לכיוון מזרח ואומר לו: "אתה רואה שמה? הקמנו שם כולל, בהר עיבל".

"לפני כשש שנים", הוא מסביר לקוראי 'קרוב אליך', "ידידיה משולמי מגבעות איתמר הקים שם חווה והתמסר להר בצורה פלאית. החווה אמנם פונתה אבל המחסום התודעתי נפרץ. מכוח החווה, לפני שלוש שנים ובהובלתו של ידידיה התחיל מיום של תפילת ותיקין כל יום שישי בהר". אנשי ישיבת חומש הצטרפו באופן טבעי לאתגר החדש. "לצבא היה קשה להכיל את הרעיון, אבל אנחנו הרגשנו שזה לא הגיוני אחרת. ההר המיוחד הזה שמייצג את הברית של עם ישראל עם בורא העולם, שעליו נבנה מזבח יהושע, "הר השמחה" כמו שאנחנו מכנים אותו – לא יכול להישאר יתום. לפני שנתיים הרגשנו שצריך להתקדם עוד צעד, והקמנו שם גם כולל. זה היה אחרי שחומש כבר פרצה את הדרך, ורצינו להעתיק את הבשורה של תורה שפורצת דרך. זה לא 'להשתמש' בתורה חס ושלום להשגת מטרה של חול", הוא מסביר, "אלא התורה באמת נוטעת אותנו במקום, במיוחד כשמדובר במקום חשוב כמו הר עיבל. פעלנו שם בדרך שאותה למדנו בחומש: לקבוע עובדה ולרוץ קדימה, לא מתוך מלחמה עם המערכת, אבל כן עם הצבת יעד, והמערכת בסוף תגיע לשם".

"חשוב לציין", הוא מוסיף, "שהמועצה האזורית שומרון כבר הרבה

שנים נותנת את דעתה על המקום הזה יחד עם מחלקת הקרקעות, וב"ה בשנה האחרונה הוכרז במקום הזה יישוב, וכרגע אנחנו מחכים שהיישוב יתבסס ויצא לפועל". כמוכן, אחרי שהסתיימה עריכת הכתבה 'נאלצנו' בשמחה רבה להכניס בה עדכון קטן. מכיוון שבשורות טובות מתחדשות ב"ה על בסיס יומיומי, מילותיו של אריאל: "כרגע אנחנו מחכים שהיישוב יתבסס ויצא לפועל", הפכו כבר להיסטוריה, ובערב שבת פרשת החודש קם ונהיה היישוב החדש.

"מה שהוביל את התיקון זה באמת ההתמדה בתורה בחומש", מסכים בני עם דבריו של אריאל, "יחד עם פעילות ציבורית ששאבה את כוחה מתוך אמונה. אולי כאן הקב"ה מראה לנו שהוכרע הוויכוח ההיסטורי בין אחאב לאליהו", הוא מעלה אפשרות, "כי אנחנו רואים מה מעכר את עם ישראל ומה מייצר בהירות הדעת, ומתוך זה ממשיכים. החזון שלנו הוא לבסס כאן קהילות שהדגל שלהן זה עבודת ה'", הוא מציג את תכנית חומש העתידית, "ולהקים יישובים חזקים וגדולים שיהיו עוגן לאזור כולו".

"בתקופת השואה", הוא מציין נתון היסטורי, "הנאצים ימ"ש, ביחד עם חגג' אמיץ אל חוסייני, חשבו להקים מחנות השמדה ליהודי ארץ ישראל בעמק דותן שבצפון השומרון. במקום הזה גם התרחשה מכירת יוסף, וכאן הייתה הסכנה ריכ גדולה של הקמת מדינת טרור ערבית, מכיוון שהמקום היה כמעט ריק מיהודים. המקום הזה יהפוך למקום של אור וחיים יהודיים", הוא אומר בהתרגשות, וקורא לכל מי שמחפש חלוציות, שליחות וגאולה: "נעלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה".

איך להפסיק לנהל משק בית ולהתחיל לנהל קשר?

להשיל את השריון, להקשיב לקול הפנימי שלנו ושל הצד השני, ולחזור לראות אחד את השנייה, לא כשותפים לדירה, אלא כאהובים.

להפוך את הבית למקדש של נוכחות

השינוי מתחיל ברגע שבו אנחנו מפסיקים לפחד מהשקט ומהקרבה. כשאנחנו לומדים להשתמש בכוחו של הדמיון והנביעה הפנימית, הבית משנה את פניו. הוא מפסיק להיות רק זירה של לוגיסטיקה והופך למרחב של אהבה ונראות.

פתאום, פעולות פשוטות מקבלות משמעות חדשה. הנוכחות הופכת למורגשת, והמרחק שנפער מתמלא בקרבה אמיתית ומנחמת. זה לא דורש מאמץ פיזי, אלא פתיחות של הלב ונכונות להיפגש "באמת", מעבר למילים הרגילות.

אם גם אתם מרגישים שהגיע הזמן להחזיר את הניצוץ לבית ולפגוש את בן או בת הווג מעבר למטלות, "דמיונוב זוגי" הוא השער שלכם למסע הזה.

במרוץ החיים המודרני, זוגות רבים מוצאים את עצמם הופכים למנהלי פרויקטים משומנים היטב. אנחנו מתקתקים הסעות, קניות ותשלומים, אבל בדרך מאבדים את המבט בעיניים. "דמיונוב זוגי" מוזמן אתכם לפשוט את "חליפות ההישרדות", להניח לרגע את רשימת המטלות בצד, ולגלות מחדש את המהות המשותפת שלכם. זהו מסע מעמיק אל תוך הקרבה, הנוכחות והאהבה שבחיות מתחת לשכבות השגרה היומיומית, במטרה להפוך את הבית למרחב של נראות אמיתית.

מי מאיתנו לא מכיר את התחושה הזו? הערב יורד, הילדים ישנים, הבית סוף סוף שקט, ואנחנו יושבים זה לצד זה על הספה, אבל רחוקים שנות אור. השיחות מסתכמות ב"מי אוסף מחר?" או "שילמת את החשבון?", ואנחנו מתפקדים כצוות לוגיסטי למופת, אך כבני זוג? שם, משהו חסר.

חליפת ההישרדות שחונקת את הקרבה

לאורך השנים, כדי לשרוד את העומס, אנחנו עוטים על עצמנו "חליפות הישרדות". אלו המגננות, האוטומטים והתפקודיים שלקחנו על עצמנו. הבעיה היא שהחליפה הזו, שמגנה עלינו מהשיקיה, גם מונעת מאיתנו להיפגש באמת. אנחנו רואים את ה"תפקוד" של השני, אבל לא את הנשמה שלו.

שיטת "דמיונוב זוגי" נולדה מתוך ההבנה שקשר אמיתי לא קורה בתוך רשימת המטלות. הוא קורה במפגש של "מהות במהות". זהו מרחב המאפשר לנו

דמיונוב
להקשיב לאין סוף שבחוכי

אתם מתפקדים כצוות בבית. אבל מתי לאחרונה נפגשתם באמת?

דמיונוב זוגי מאפשר מפגש של מהות במהות, הקשר מתגלה מתחת לחליפות ההישרדות. פתאום, הבית אינו רק מקום של מטלות אלא מרחב של אהבה, נראות, נוכחות וקרבה אמיתית.

לפרטים: zug.novea@gmail.com

רוצים לשמוע עוד על המפגשים?
לפרטים נוספים: ZUG.NOVEA@GMAIL.COM

דמיונוב
להקשיב לאין סוף שבחוכי

מאה אחוז שלי ומאה אחוז שלך

כשגידי מפסיק להתגונן ושרה מפסיקה לנהל, נפתח מרחב להתחדשות אמיתית

טועה, והיא לא באמת רואה כמה אני עוזר לה ואת כל מה שאני עושה עבורה... וכשהיא לא הסכימה לדבר איתי, פשוט התנתקתי".
"אם היא הייתה אומרת לך ישירות: אני זקוקה לך עכשיו במטבח?" שאלתי.
"אז הייתי בוחר אם להצטרף או שהייתי אומר לה שאני צריך עוד עשר דקות לסגור כמה דברים דחופים. אבל לפחות זה היה ברור", ענה.

"והאחריות שלך היא לא לחכות לפיצוץ כדי לזוז, ולא לזוז רק כדי להשתיק, אלא לבחור איך אתה רוצה להשפיע באותו הרגע. והאחריות שלך שרה היא לא לחכות שגידי יקרא את המחשבות שלך או לבחון אותו בשקט, אלא למושך את התנאים שאת צריכה ולבקש באופן ישיר".

"ואם אני לוקחת אחריות על החלק שלי ובכל זאת הוא לא משתנה?" שאלה שרה.
"את לא לוקחת אחריות על מנת שהוא ישתנה אלא כי זה הציר שלך. את מבקשת כי זו האמת שלך, ולא כדי לייצר תוצאה", עניתי.

"את יכולה לתת לנו איזה משהו פרקטי שנוכל כבר ליישם בבית?" שאל גידי.
"להיות ערים ולבדוק מה האחריות שלי בכל סיטואציה. לא מה הוא עשה או מה היא לא עשתה, אלא מה האחריות שלי".

כשהם חזרו שבוע לאחר מכן, שאלתי אותם איך היה להם להתמקם אחרת.
"הפסקתי לרדוף ולמדתי לבקש, ואם זה לא התקבל מייד, נשמתי", אמרה שרה.

"אני הפסקתי לחכות שהיא תהיה מרוצה כדי להרגיש שאני בסדר, אלא שאלתי את עצמי איך אני רוצה להשפיע היום על שרה".
"ואיך זה השפיע על המרחב הזוגי שלכם?" שאלתי.

"פחות מלחמות ויותר מקום לכל אחד", ענה גידי.

"זה מדהים, כשאני מפסיקה לרדוף אחריו ולנהל אותו, אז גידי דווקא רצה להתקרב יותר", אמרה שרה.

"וכשאני לא נעלם, אלא נוכח ומשפיע, אז אני מרגיש ששרה כבר לא צריכה לנהל, אלא מצליחה להתרווח".

"תמשיכו להחזיק כל אחד את התחום אחריות שלו והשאר כבר ייוולד מאליו".

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

היא מתכווצת. האחריות שלך היא להיות מודע להשפעה הזו, לא מתוך אשמה אלא מתוך עוצמה.

ושרה, האחריות שלך היא לא להזיז אותו אלא למשוך אלייך את התנאים שאת צריכה. לבקש, להגיד אמת, בלי לנהל ובלי להחליט בשבילי", עניתי.

"את יודעת מה יקרה אם אני לא אזכיר לו? אם לא אחזיק את הקשר הזה?" ענתה בהתנגדות.

"את לא אמורה להחזיק את הקשר הזה אלא להחזיק את עצמך", עניתי.

"אני פשוט מפחדת שאם אני אשחרר אז הכל יתפרק", אמרה שרה דומעת.

"כל אחד מכם מנסה להציל את הקשר, אבל בדרך שמחלישה את השני. כשאת לוקחת אחריות על גידי את מחלישה ומקטינה את המסוגלות שלו, וכשהוא מוותר על ההשפעה שלו הוא מחליש אותך ומשאיר אותך לבד. שרה, את יכולה לתת לי דוגמה מהשבוע למקרה שבו נאלצת לקחת אחריות על גידי?"

"בשישי בבוקר, הוא ישב והתעסק בכל מיני קשקושים של העבודה ואני התרוצצתי עם הילדים במטבח. חיכיתי שיקום מעצמו, שיראה ויבין. כשזה לא קרה, אני התפוצצתי", סיפרה.

"מה אמרת לו?" שאלתי.

"אתה לא רואה כלום, אני לבד כאן וזה לא חדש, ואחרי זה לא דיברתי איתו כל היום", ענתה.

"ומה לדעתך הייתה האחריות שלך שם? לפני הפיצוץ?" שאלתי.

"לבקש עזרה. פשוט להגיד שאני זקוקה לו".

"כשאתה שמעת שהיא אמרה לך שאתה לא רואה כלום ושהיא לבד כאן וזה לא חדש, מה עבר עליך?" שאלתי.

"אני מייד מתגונן. ניסיתי להסביר לה למה זה היה דחוף שהייתי בטלפון, וכמה היא

"נמאס לי להרגיש כל הזמן שאני צריכה לרדוף אחריו", פתחה שרה עוד לפני שהתיישבה, "התעייפתי כבר. כל הזמן צריכה להזכיר, להעיר, להחזיק, להיות השוטרת של הבית. נמאס לי כבר מהתפקיד הזה", המשיכה.

"ואני כבר עייף מזה שכל שיחה בינינו היא ביקורת עליי. ונמאס לי להרגיש שאני כל הזמן לא בסדר", הגיב גידי.

נתתי לעייפות ולתסכול שלהם מקום, ואז פניתי לשרה: "כשאת אומרת 'אני רודפת אחריו', איזו אחריות את לוקחת על עצמך?" שאלתי.

"אם אני לא אזיז אותו, הוא פשוט לא יזוז", שלפה מייד את התשובה.

"גידי, כשאתה שומע את זה – מה קורה לך מבפנים?" שאלתי.

"בדרך כלל אני עושה מה שהיא רוצה רק שתרגע ממני, שתירגע, אבל בפנים אני מרגיש כעס וריחוק", ענה.

"זו בדיוק הסיבה שאני מרגישה שאני נשארת עם עצמי, הנה, הוכחה שבאמת באמת אני לבד", ענתה שרה.

"נמאס לי שאת מקטינה אותי", הוסיף גידי. "שניכם עייפים ובצדק, כל אחד מכם לוקח אחריות על תחום שהוא לא שלו וזה מעייף", הסברתי.

"מה זאת אומרת?" שרה שאלה.

"לכל אחד מכם יש מאה אחוז אחריות, אבל התחום לא זהה", עניתי.

"אז מי אחראי על מה?" שאל גידי וחיך קלות.

"תחשבו רגע על לידה. בלידה שרה, האחריות שלך הייתה להתמסר, להיות קשובה לגוף שלך, לדאוג לתנאים שמתאימים לך. גידי, האחריות שלך הייתה לייצר ביטחון, נוכחות ואמון.

לשניכם היו תחומי אחריות שונים שבשיתוף פעולה – יצרתם את התנאים הטובים ביותר ללידה מוצלחת".

"ומה שונה המצב בקשר שלנו?" שאלה שרה.

"כשאת רודפת אחריו, את לוקחת אחריות על גידי, וכשאתה נסגרת, אתה מוותר על האחריות שלך כמשפיע בקשר. מוותר על כוח ההשפעה שלך", עניתי.

"איזו השפעה?" שאל גידי.

"הנוכחות שלך משפיעה. כשאתה בוחר להיות מעורב, אז היא נרגעת. כשאתה נעלם,

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

פון וויסן באתי להתקרב!

למה פנהג ישראל לבקר בחול המועד פסח בגן החיות? אתם לא באמת רוצים לדעת? הגוייה שצחקה על התפילין עשתה פצווה גדולה? וראש הישיבה שהתחזק באמונה פלמד אותנו לזהות את הקולות שבתוכנו

לחיים, לחיים ולברכה.

היה אצלנו באנטוורפן בחור ושמו משה שזנח את שמירת התורה והמצוות כמעט לחלוטין, אבל עדיין היה נכנס מדי פעם לבית חב"ד להניח תפילין. כאשר הפסיק גם את זה שאלתי אותו מה קרה, והוא אמר לי שהוא חי עם גויה - רחמנא ליצלן - ולכן הפסיק להגיע. ניסיתי לשכנע אותו שעליו להמשיך ולהניח תפילין גם במצב זה, אבל ראיתי שדבריי נופלים על אוזניים ערלות.

אמרתי לו בחצי קריצה: "רגע, אתה פוחד ממנה?" "לא, לא", הוא דחה מיד את החשד, "ממש לא...", ושוב הוא ניסה לנמק את התנגדותו בכך שאינו יכול לעשות "שקר בנפשו" ולרקוד על כל החתונות.

יום אחד, לאחר תקופה ארוכה שבה רגלו לא דרכה בבית חב"ד, הוא שב והופיע. "איזו הפתעה, משה, מה שלומך?" קיבלתי את פניו בטון שהסגיר את הפתעה, והוא מיד החל מספר מה שאירע:

"שמע כבוד הרב, באחד הבקרים האחרונים קמתי וראיתי את התפילין שלי מונחות להן בארון כאבן שאין לה הופכין, ופתאום נזכרתי שאמרתי לי שאולי אני פוחד להניח אותן בגלל הגויה. מעניין, חשבת לעצמי, אולי באמת יש בזה משהו ובתת-ההכרה אני חושש מהתגובה שלה... "החלטתי לבדוק את העניין, הוצאתי את התפילין והנחתתי אותן. היא הסתכלה עליי בהשתוממות ושאלה "מה זה?" "אה, זה משהו של יהודים. סבא שלי היה עושה את זה ואבא שלי עשה את זה", ניסיתי להסביר. דעתה לא נחה והיא עושה את זה ואבא שלי עשה את זה", ניסיתי שאלתה היא צחקה מהשיגעון שתפס אותי וביקשה שאפסיק עם זה. הצחוק שלה הרתיח אותי. "את צוחקת מהתפילין שלי? ! מהמורשת שלי? ! עזבתי אותה בכעס והנה אני כאן..."

תגידו, מישהו יכול להעריך את כוחה של נשמה יהודית?

הלימוד עם תינוקות של בית רבן הנכנסים לראשונה ללמוד תורה, עם פסוקי ספר ויקרא. מקור למנהג עתיק זה נמצא כבר במדרש בשם רבי אסי שאמר: "למה מתחילים התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא? אלא מפני שכל הקורבנות כתובים בו, ומפני שהם [הילדים] טהורים ואינם יודעים טעם חטא ועוון, לפיכך אמר הקב"ה שיהיו מתחילים תחילה בספר הקורבנות. יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים". בדומה לכך, מובא בספר חסידים לרבי יהודה החסיד המנהג להניח את ספר ויקרא בעריסה ליד ראש התינוק, כך שיהיה בה בשעה שלוקחים אותו לברית המילה.

כשחושבים על כך, לכאורה אין ספר פחות מתאים להתחיל ללמוד בו עם ילדים קטנים כמו ספר ויקרא. אילו שאלנו מחנך או גננת איזה ספר הכי ימשוך את לב הילדים, מן הסתם היו ממליצים להתחיל בספר בראשית או שמות המלאים תיאורים ציוריים המציתים את דמיונם של הילדים ומעוררים את סקרנותם.

גם אם נתור אחר פסוקים יסודיים בתורה המהווים עיקרים באמונה היהודית, מן הסתם נראה בעשרת הדברות, פרשת שמע או "ואהבת לרעך כמוך" מועמדים טבעיים להתחיל בהם. כיצד, אפוא, זכה דווקא ספר ויקרא להיות ראשית לימודם של ילדי ישראל? קשה לומר שהלכות הקורבנות הן מהחלקים היותר מעניינים את הילד הממוצע, ועל פניהם הקורבנות גם אינם מהעיקרים והיסודות הגדולים של התורה.

חייבים לומר, אם כן, שמאחורי הרעיון ש"יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים" יש מסר יסודי וחשוב, הן עבור הילדים הנכנסים בשערי התורה, והן עבור הוריהם העומדים מן הצד נרגשים. מהו אותו מסר?

הרבה מהקורבנות באים לכפרת עוונות. אדם שחטא בשגגה בעבירה שזדונה כרת, עליו להביא קורבן חטאת. המצורע צריך להביא כחלק מהיטהרות קורבן אשם. כך גם יש אשם גזלות, אשם מעילות ועוד רבים, וכמוהם הקורבנות המוקרבים ביום הכיפורים כדי לכפר על עוונות ישראל.

השבת נקראת את פרשת ויקרא, הפותחת את חומש ויקרא המכונה גם 'תורת כהנים' או 'תורת הקורבנות'. בוודאי אתם יודעים שמנהג ישראל מקדמת דנא הוא להתחיל את

נשאלת השאלה: איך זה עובד? כיצד הבאת פר או כבש והקרבתם על גבי המזבח מועילה לתיקון החטא ולכפרת עוון? מה כאן הקונץ? מלבד זאת, כיום שבעונותינו אין לנו מקדש, אין לנו מזבח ואין לנו קורבנות, איך אפשר להביא קרבן רוחני ולפעול עבורנו כפרה? אמנם "כל העוסק בתורת עולה - כאילו הקריב עולה", וכמו שכתוב "ונשלמה פרים שפתינו", אבל ברור שמלבד אמירת פסוקי הקרבנות כשלעצמם, יש בידינו אפשרות להקריב קרבן רוחני ולעבור תהליך אמיתי בנפש - לו רק נשכיל להבין את סוד הקרבנות והמסר הפנימי שלהם אלינו, ונפעל לאורו.

אם נהיה כנים, כל אחד מאיתנו חש על בשרו את אישיותו המורכבת ואת רצונותיו הסותרים. לפעמים אנחנו דומים למלאכים ולעתים אנחנו חיות פרא. ליצני הדור אומרים: למה בחול המועד פסח רבים הולכים לבקר בגן החיות? כי כתוב בהגדה "חייב אדם לראות את עצמו...". רגע אחד אנחנו אנשי חסד מהשורה הראשונה, וברגע הבא - אגואיסטים חסרי תקנה. בבוקר מבקשים קרבת ה', ובערב - ישמור ה'... איך אפשר לחבר כאלה סתירות? האם כולנו סובלים מפיצול אישיות? כולנו מאובחנים כבעלי 'הפרעת זהות דיסוציאטיבית' כמו שקוראים לה היום?

מסביר בעל התניא שאין בנו נפש אחת מפוצלת, אלא שתי נפשות שונות בגוף אחד. יש בכל יהודי נשמה אלוקית - "חלק אל-יה ממעל", ויש בו נפש בהמית אשר כשמה כן היא - בהמה שטחית ורדודה. לרוב, הרצונות של הנפש האלוקית ואלה של הנפש הבהמית שונים מאוד, וקל לקבוע מי עומד מאחורי הרצונות הסותרים, אבל לא פעם זה מתעתע ומבלבל, ונדרשת אנליזה מדוקדקת בשביל להבחין איזהו רצונה של הנפש האלוקית ואיזהו רצון פרי רוחה של הנפש הבהמית.

חיי היהודי, אם כן, הם זירת התגושות מתמדת. בתוכו פנימה מתחולל מאבק אינטימי בין נפש בהמית המבקשת להתחפר בהנאות עד מעל אוזניה לבין האלוקית המבקשת התעלות, בין אגו להתבטלות, ובין תאוות שחולפות ועוברות לחיים של משמעות.

מספרים על ראש ישיבה חסידית שנכנס לביתו של עשיר מופלג וביקש ממנו שינדב מהונו להחזקת הישיבה. המצב קשה ביותר, אמר ראש הישיבה לעשיר כשעיניו מלאות עצב, "כבר אין בידינו אפילו כדי לקנות מצרכים בסיסיים להזנת הבחורים". העשיר האזין לבקשת הסיוע של ראש הישיבה ברוב קשב, אלא שכגודל עושרו - גודל קמצנותו, והוא אמר כמתחמק: "החזקת בחורי ישיבה זה בוודאי דבר גדול, אבל זה לא העניין שלי...".

ראש הישיבה עזב את ביתו מאוכזב וחזר לשיבה אוכד עצות. עברו כמה ימים, המצב הכספי של הישיבה רק הלך והורע, וראש הישיבה החליט לעשות ניסיון נוסף וחזר אל העשיר. "מי יודע", חשב ראש הישיבה לעצמו, "הוא אמנם אמר שזה לא העניין שלו, אבל אולי הפעם לא אפגוש את נפשו הבהמית, אלא את זו האלוקית ועבורה זה בוודאי עניין".

לצער הלב, שוב יצא ראש הישיבה בפחי נפש. העשיר חזר על אמירתו הקודמת ואמר: "אני לא מרגיש שלתרום להחזקת הישיבה זה העניין שלי".

כשהמצוקה הכספית החריפה עד שלא הייתה עוד ברירה, עלה במוחו של ראש הישיבה שמו של העשיר בשלישית, אבל הוא מיד דחה את הרעיון לטרוח לגשת אליו, שהרי הוא כבר למוד ניסיון... אבל רגע אחר כך התעשת ראש הישיבה ואמר לעצמו: "זהו? האם לדעתך כבר אין סיכוי לפגוש לשם שינוי את נפשו האלוקית של העשיר? חלילה! אם נפשו לוחשת לך להפסיק להאמין ביהודי אחר, בוודאי נפשו הבהמית היא המדברת!..."

תשאלו: רגע, אבל לשם מה כל המהומה הזו? מה מרוויחה הנשמה שירדה לעולם הזה מהעולמות העליונים ומאז אין לה רגע דל ללא מאבק? כולנו מכירים את הניגון "הנשמה יורדת לתוך הגוף וצועקת ווי ווי", היא לא רוצה לרדת! ומה עונים לה? "ירידה זו לצורך עלייה עד שכל זה הוא כדאי". אבל בעצם, איך עליית הנשמה אחרי 120 שנה מסבירה את התועלת שבירידת הנשמה? הרי היא כבר הייתה למעלה לפני ירידתה? האם זה משחק יריוו? ברור שלא. הכוונה היא שהעלייה היא הרבה יותר גדולה מאשר המעלה שהייתה לה קודם לכן בעולם העליון. ואכן, אדמו"ר הזקן מסביר שאין זו מלחמה נצחית וחסרת תכלית, אלא כזו שיכולה להיות מוכרעת לצד זה או אחר. אם היהודי יגיביר את הצורה על החומר ואת נפשו האלוקית על הבהמית, הוא יכול לכבוש

את הנפש הבהמית ולהעביר אותה לצד שלו - לצד הקדושה. ביכולתו לצאת נשכר מהמלחמה הזו ולקבל תוספת אומץ וחיות בעבודת ה'. הוא יכול להיתרם על ידי האנרגיות הגדולות של נפשו הבהמית ולנצל אותן לקדושה ותוספת אור. כך הוא גם ימלא את רצון ה' ששלח את נשמתו למטה, וגם יזכה בעקבות הירידה לעלות למקום גבוה יותר מזה שבו היה קודם ירידתו.

האם זה רציני? איך אפשר לנתב את הנפש הבהמית והאנרגיות שלה לטוב, אם היא רעה במהותה?! מלמד אדמו"ר הזקן שההשקפה על הנפש הבהמית כשל תכלית הרוע והשלילה, איננה נכונה. הנפש הבהמית איננה מחזרת אחר הרוע והשלילה דווקא, אלא היא מחפשת לה הנאות וגורמי עונג. היא טיפוס אגואיסטי שהקו המנחה את חייו הוא הנאה ושוב הנאה. לכן, אם רק נכבוש אותה ונשכיל להטעים אותה מהעונג שבעשיית טוב וחסד, היא תלך על זה בכל הכוח! ממש לא אכפת לה אם ההנאה היא מעבירה או ממצווה, העיקר שהיא תיהנה...!

כאן, אם כן, אנחנו מגיעים לסוד הקורבנות ומשמעותם הרוחנית: קרבן - גם מלשון קירבה. ואת מי אנחנו מקריבים ומקריבים לקב"ה? גם את הנפש הבהמית! את השור שבנו, את הבהמה שבתוכנו - מן הבהמה, מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם".

הצעד הראשון בהקרבת קרבן הוא ההקדשה שלו לה' בפה ובלב. במובן הנפשי-פסיכולוגי, מסביר אדמו"ר הזקן, זו ההבנה וההכרה שגם הבהמה שבתוכנו יכולה להיות קרבן לה'. גם אותה אפשר לרתום לקדושה, שכן היא איננה רעה ומפלטת בהכרח כפי שניתן לדמות. בבסיסה, היא בסך הכול מחזרת אחר הנאה, איזו שתהיה, אלא שבדרך אל ההנאה הזו היא עלולה להגיע למחזות בעייתיים ולהידרדר לתהום רוחנית ומוסרית.

חז"ל לא החשיבו כגיבור את "השובר את יצרו", אלא את זה "הכובש את יצרו". השאיפה איננה להשאיר אותה מוטלת ללא רוח חיים בשדה הקרב, אלא לקחת את הנפש הבהמית בעודה חיה ובוטטת ולהעביר אותה אל שורות הקדושה. לקחת את "הבהמה" שבתוכנו ולהעלות אותה על גבי המזבח. קרבן כזה - רלוונטי גם כיום, כשאין לנו בית מקדש. ואהו כמה רלוונטי.

ומכאן החיבור שבין הילדים לתורת הקרבנות - "יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים":

מעלתה של תקופת הינקות והילדות לא תסולא בפז. בעודנו עוללים קטנים המוחזקים בעדינות ואהבה בידי ההורים, אנחנו סופגים כמות של אהבה ללא תנאי. דווקא התלות המוחלטת של הילד בהוריו, מייצרת ומגלה אהבה גדולה יותר כלפיו. כשהאב והאם מביטים על ילדם הנם את שנתו בעריסה, הם לא רואים בו דבר חוץ מאשר את ילדם - עצמם ובשרם. בשלב זה עוד לא נוכחות ברקע דרישות וציפיות, אלא רק אהבה צרופה.

אותה אהבה ללא תנאים משרישה בנפשו של הילד את היסודות החשובים ביותר להמשך חייו. היא מכניסה לו למודע ובעיקר לתת-מודע את ההכרה שהוא אהוב, שהוא רצוי, שהוא חשוב. ולמה הוא חשוב ואהוב? ככה! רק בגלל מי שהוא ומה שהוא עבור הוריו, ולא בשל שום מחשבה על תועלת או רווח.

החסידות מעלה על נס את קשר האהבה המיוחד שבין הקב"ה לישראל, קשר המושווה לאהבה הגדולה שבלב האב בייחוד לבנו הצעיר: "כי נער ישראל ואוהבהו". דווקא בשל גילו הצעיר ונערותו, האהבה אליו כל כך גדולה. כך גם פני הכרובים שמעל לארון הברית שבקודש הקודשים היו של תינוק ותינוקות, לאמור: אני אוהב אתכם, בני ישראל, ללא תנאי! אהבתי אליכם היא כאהבת אב לבנו התינוק או לבתו התינוקת, שהיא אהבה עצמית שאיננה מבוססת או שייכת ליחסי 'תן וקח'.

אם כן, כשם שברור לנו שילד יהודי הוא טהור וזך בלי כל קשר למופרעותו החיצונית, כך גם לגבי הבהמה שבתוכנו. הנפש הבהמית של יהודי איננה כמו נפש הגוי חלילה. אם רק נחתור לרתימתה לטוב וקדושה ונעמול על עידונה, נגלה שלמרות מופרעותה בעבר אנחנו יכולים לנווט אותה למקומות נפלאים ולהתרום יחד איתה לפסגות וגבהים חדשים. גם הבהמה של יהודי טהורה היא וראויה לעלות על מזבח העולה.

משה, הצעיר מאנטוורפן, גילה את נשמתו והקריב את הקרבן האישי שלו, והוא מחייב את כולנו. גם אנחנו יכולים להקריב ולהתקרב. לחיים לחיים.

האם המלחמה הזאת היא עוד סבב או שאנחנו בדרך לגאולה?

כבר אמרו חכמים "תיפח רוחם של מחשבי קיצים", כלומר: הניסיון לדעת באופן מדויק את ההנהגה האלוקית כלפי הגאולה גורם למפחי נפש, מפני שאין ביכולתנו לדעת את מועדה, ודבר זה לא נדע על בוריו עד שיהיה. דווקא ההסתרה הזו נותנת רווח כפול: האחד, שכל יחסנו לגאולה נשאר כמשהו מרומם מהשגתנו, דרגתה גבוהה לאין ערוך מהמציאות הנוכחית, והניסיון לתפוס חלקים ממנה על ידי ידיעת הזמן המדויק שבו תתרחש הוא ניסיון להחזיק בידים אור שנגב מעבר למדרגותינו. והשני, שההסתרה נותנת מרחב לבחירתנו, מפני שאם הכול ידוע מראש אזי מעשינו אינם מעלים ואינם מורידים. ודווקא ההסתרה מרוממת בקרבנו הן את האור האלוקי והן את השותפות האנושית בגאולה.

התחלתי לעבוד בסביבה של לא יהודים. אני מרגישה שזה משפיע עליי.

הרמב"ם פוסק להלכה בעניין מצווה ידועה ומפורסמת "ואהבת את ה' אלוקיך", שיש בה פרט מיוחד שנשכח: היא כוללת גם להאהיב את ה' על הבריות. והדבר נלמד מאברהם ושרה שנאמר עליהם "את הנפש אשר עשו בחרן" - אברהם גייר את האנשים ושרה את הנשים. ואף שאיננו מצווים לגייר, להאהיב שם שמיים על כל הבריות אנו כן מצווים. ומי שמסכת חייו הביאה אותה לעבוד בסביבה של לא יהודים, יש לו הזדמנות מיוחדת לקרב אותם אל השכינה. ואולי ההשגחה האלוקית שלחה אותך לזכות במצווה יקרה זו. וכשאנחנו משפיעים אור וטוב, ממילא אין אנו פנויים להיות מושפעים מדברים שאינם טובים.

איך זה שדווקא בדור של כל כך הרבה שפע יש בלבול רוחני כזה גדול?

אדרבה, הסיבה פשוטה: כשעולם החומר מתרבה הוא תופס את תשומת הלב ותולים בו את תקוות האושר, וממילא נזנחת הרוח, כמאמר הכתוב "שמנת עבית כשית - ויטוש א-לה עשהו". אולם על ארץ ישראל וימות המשיח הובטחנו לשפע גשמי, כי הסתירה בין הגשמיות והרוחניות הולכת ומתרפאת בארץ, ובעיקר בזמן הגאולה. כמו שאנו מוצאים בהקמת המשכן, שהכול היה בעשירות מופלגת - זהב וכסף ואבנים טובות ובגדי כבוד ותפארת - ודווקא הם המרחיבים את גבול הקדושה.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

הפסח שלך ייראה אחרת

מאמרי אדמו"ר הזקן לחג הפסח עם הסברה מרתקת של הרב עדין אבן-ישראל (שטיינזלץ)

להשיג בחנויות הספרים המובחרות